

SŮL ZEMĚ

OBČANĚ BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ

BIBLICKÉ ÚKOLY 1998

2. ČTVRTLETÍ

Biblické úkoly – 2. čtvrtletí 1998

Překlad: Mgr. Milan Hlouch

Vydal: Advent-Orion s. r. o.

pro oddělení sobotní školy Česko-Slovenské unie

Církve adventistů sedmého dne, Zálesí 50, 142 00 Praha 4 – Lhotka

ISBN 80-7172-161-1

ISSN 0409-3208

ÚVOD

Křesťané posledních dnů žijí ve světě, který je stále složitější a zkaženější. Navzdory přibývajícimu zlu ve světě a vzrůstající vlažnosti mnoha křesťanů Bůh vyžaduje, aby jeho lid „hlásal mocné skutky toho, kdo jej povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“. (1 Petr 2,9)

Ježíšova charakteristika občanů Božího království představená v kázání na hoře zřetelně zjevuje, jaký má být duchovní život křesťanů. V blízké době očekáváme příchod Pána Ježíše a z Boží milosti musíme být na něj připraveni. Ellen Whiteová píše: „Enochův život a charakter byl tak svatý, že byl vzat do nebe, aniž spatřil smrt. Takový musí být také náš život a charakter, chceme-li, tak jako Enoch, být při druhém Kristově příchodu vzati do jeho království.“ (OH 278) Klíčem k úspěchu Enochova života byla skutečnost, že neustále „chodil s Bohem“. (1 Moj 5,22.24)

Charakteristika občanů Božího království je jasně popsána v první části kázání na hoře, v tzv. blahoslavenstvích. Pán Ježíš v nich líčí vlastnosti těch, kteří doufají, že jednoho dne vstoupí do nebeského království.

„Pán Ježíš zde popsal, kdo bude občanem jeho království. Jediným slovem nezalichotil vysoce postaveným lidem nebo světským hodnostářům. Všem představil charakterové vlastnosti, které musí mít lidé, kteří budou přičleněni k obyvatelům nebeského království. Popisuje vlastnosti těch, kdo se stanou Božími dědici a spoludědici Kristovými. Veřejně vyhlašuje, kdo získá toto právo, a určuje, jaké místo bude zastávat v jeho službě. Ti, kdo budou mít charakter, jaký popisuje, budou s ním sdílet požehnání, slávu a čest, která mu bude navždy náležet.“ (EGW, 5BC 1084)

Jako základ pro naše studium v tomto čtvrtletí nám budou sloužit blahoslavenství. První úkol je úvodem; pojednává o nebeském království, do něhož nás Pán Ježíš povolává. Druhým úkolem začíná studium Ježíšových blahoslavenství a pokračuje až do 12. úkolu. Tyto úkoly (2. - 12.) se shodují s oddíly kapitoly „Blahoslavenství“ z knihy Ellen Whiteové „Myšlenky z hory blahoslavenství“. Závěrečný úkol vychází z Ježíšova výroku o dvou cestách, který rovněž vyslovil ve svém kázání na hoře. Zdůrazňuje Ježíšovu výzvu, abychom vešli „těsnou branou“ (Mat 7,13), která mimo jiné představuje principy zahrnuté v blahoslavenstvích.

Kež studium těchto biblických pravd probudí v každém z nás touhu, abychom se stále víc podobali Pánu Ježíši a tak oslavili Boha a jednou mohli vejít do „Kristova království slávy“.

NEBESKÉ KRÁLOVSTVÍ

Texty ke studiu

Mat 5,1.17-20; Luk 17,20.21; Jan 1,11; Mat 13,33; 2 Moj 20,19

Základní verš

„Poslyšte, moji milovaní bratří: Cožpak Bůh nevyvolil chudáky tohoto světa, aby byli bohatí ve víře a stali se dědici království, jež zaslíbil těm, kdo ho milují?“ Jak 2,5

Hlavní myšlenka

Církev adventistů sedmého dne věří, že jí Bůh svěřil zvláštní poselství pro poslední dobu. Tento týden budeme uvažovat o tom, jak co nejlépe poznat a zvěstovat nebeské království.

Biblický výraz „nebeské království“ nebo „Boží království“ vyjadřuje spíše druh, kvalitu nebo podmínky pro lidi než nějakou zeměpisnou oblast, politickou jednotku, společenskou třídu nebo rasu. Nebeské království je všude tam, kde jsou lidé, kteří se svobodně rozhodují pro Boží žebříček hodnot. „Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mat 18,20)

Ve všech dobách žili lidé, kteří zachovávali zásady Božího království. Ve starozákonních dobách to byli patriarchové a později židovský národ. Od doby Kristova života na zemi se o to snažili křesťané.

Je však nutné dodat, že v každé době většina mužů a žen Boha zavrhla, nebo přinejmenším na něj nedbala. Často to platilo dokonce i o jeho vyznavačích. Boží lid nesprávně vykládal nebo zkresloval pravdy, které mu Bůh svěřil. Ztratil ze zřetele Boží milostivý charakter a v důsledku toho se stal uzavřeným a úzkoprsým.

JAK STUDOVAT KÁZÁNÍ NA HOŘE

Při studiu biblických statí je užitečné brát v úvahu kontext (souvislost). V některých případech je naprosto nezbytné uvědomit si, komu byl text původně určen a za jakých okolností byl napsán. Platí to také o kázání na hoře. Ellen Whiteová hned v úvodu své knihy „Myšlenky z hory blahoslavenství“ dává následující návrh: „Představme si onu událost. Posadme se s učedníky na úpatí hory a prožijeme s nimi myšlenky a city, které naplňovaly jejich srdce. Pochopíme-li, čím byla Ježíšova slova tehdejšími posluchačům, poznáme v nich i my novou sílu a krásu a vytěžíme z nich také pro sebe hlubší naučení.“ (MB 7)

1. Pro které posluchače bylo určeno kázání na hoře? Mat 5,1

Hlavními Ježíšovými posluchači na hoře byli učedníci; Pán Ježíš však byl rád, když jeho pravdám naslouchal kdokoli, kdo měl o jeho poselství zájem. Když učedníci chodili s Ježíšem už nějakou dobu, rozhodl se předat jim větší evangelizační odpovědnost. Celou noc se modlil o moudrost, aby jim dokázal správně říci to, co potřebovali vědět, aby překonali převzaté nesprávné názory o díle a roli Mesiáše. Představme si tedy na chvíli, že jsme účastníky události, která se odehrávala na úbočí hory. Jaké myšlenky a pocity naplní naši mysli?

2. Jaká spravedlnost je podmínkou vstupu do nebeského království? Co je vlastně spravedlnost? Mat 5,20

U židovských učitelů nebylo neobvyklé, že k zákonu něco přidali, aby jeho praktické uplatnění vyhovovalo potřebám konkrétního času a místa. Jestliže tedy Pán Ježíš postupoval podle této metody a srovnával staré s novým, jak o tom čteme v druhé části 5. kapitoly Matoušova evangelia, nemuselo to vzbudit žádné překvapení. Forma byla podobná, ale zásadně jiný byl obsah Ježíšova kázání.

Učedníci byli Židé a sdíleli se svými soukmenovci představu, že hlavní úlohou Mesiáše bude obnovení judského království. Jejich pochopení Ježíšova poslání bylo zastřeno těmito falešnými nadějemi. Potřebovali si opravit svůj názor.

3. Proč lidé nejraději věří svým vlastním názorům a představám o Kristu a o křesťanství? Jak se přesvědčíme, že náš názor potřebuje opravit?

POCHOPENÍ NAŠÍ ODPOVĚDNOSTI

1. Co je v Božím království vysoce ceněno? Mat 6,19

Pán Bůh dal svému lidu přednost v poznání sebe a v poznání ideálů pro stvořené bytosti. Vyvolený lid znal ideály nazpaměť, ale ztratil ze zřetele Boha, který je dal. Tak se těmto lidem zákon stal základem pro výkony, na které byli pyšní. Měli sklon upoutávat pozornost na sebe místo na Boha. Přestože by Kristovi následovníci měli být živým důkazem duchovních pravd a hodnot, jejich prvořadou odpovědností by mělo být šíření pravého poznání o Bohu. To je naléhavá potřeba současného světa.

„Spasitel přišel, aby oslavil Otce tím, že ukáže jeho lásku... Dokonalost povahy lidu Božího se týká cti Boží a cti Kristovy.“ (TV 474)

Když naši duchovní praotcové zapoměli na Boha, přestal zákon mít smysl. Stal se břemenem. Radostnou a ochotnou poslušnost vystřídala poslušnost legalistická a mechanická. Pokud však prožíváme Boží milost v našem každodenním životě, stává se pro nás vděčnost a snaha žít k Boží radosti zdrojem nejvyšší radosti a uspokojení.

. K čemu nás Ježíš ve svém kázání vyzývá? Proč? Mat 5,44-48

„Svět zahaluje temnota nedostatečného poznání Boha. Lidé neznají Boží charakter, nesprávně jej chápou a představují. V této době má být hlásáno Boží poselství, které má osvěčující vliv a spásnou moc. Toto poselství má seznámit lidi s Božím charakterem.“ (KP 247)

3. Nestává se ti, že touhu podělit se o své poznání Boha s druhými lidmi nahrazuješ snahou něčeho dosáhnout v osobním životě?

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ JE ZDE

1. Jaký je vztah mezi církví a Božím královstvím? Luk 17,20,21

Výrazy „nebeské království“ a „Boží království“ jsou skutečně zaměnitelné: Vyjadřují přítomnost duchovních hodnot a Boží nabídku spasení. V některých obdobích starozákonních dějin z Božího lidu duchovní hodnoty jasně vyzařovaly, zatímco v jiných obdobích byly sotva znatelné. Až život Pána Ježíše plně objasnil, co to znamená být členem Božího království. Od Kristových dob se křesťanská církev s větším či menším úspěchem snaží udržovat tyto hodnoty živé.

2. Nakolik je Boží království viditelné v dnešním světě? Luk 17,20

„Boží království neprovází vnější okázalost. Přichází nenápadným vlivem Božího slova, vnitřním působením Božího Ducha a společenstvím s Kristem. Největším projevem moci Božího království je lidská povaha, která odráží dokonalost Kristova charakteru.“ (CZ 19)

Uvedený oddíl z Lukášova evangelia naznačuje, že členy Božího království na zemi můžeme jen stěží popsat podle vnějších znaků. Mohou být členy některé církve, mohou patřit také k jiným náboženským společenstvím. Nebo jako setník, který přišel za Pánem Ježíšem, nemusejí vykazovat žádnou vnější příslušnost k nějakému náboženství. Nakonec všichni členové Božího království budou shromážděni v jeden lid, který je nyní roztroušený ve všech společenstvích a národech.

3. Bylo Boží království mezi farizey? O jakém království Pán Ježíš hovoří? Luk 17,21

4. Když slyšíš výraz „nebeské království“, máš sklon myslet při tom na určitou církev nebo instituci, či na něco neurčitějšího v budoucnu, nebo máš na mysli spíše skutečnost, že je Pánem a Králem našeho života? Jak se Boží království projevuje ve tvém životě?

ZNAKY BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ – 1. ČÁST

1. Proč většina Božího vyvoleného lidu zavrhla Ježíšův popis nebeského království? Jan 5,40-44

Většina lidí Ježíšovu nabídku členství v Božím království zavrhla. Nevyužili nabídky stát se členy Božího království, protože Ježíšův popis tohoto království se velice lišil od jejich představ. „Židé očekávali, že Boží království bude založeno na stejných zásadách jako pozemské říše. Spravedlnost se snažili zajišťovat pouze vnějšími opatřeními...“ (KP 40) Úplně převrátili Boží hodnotový systém, ve kterém služba byla nejpřednější ctností.

2. Čemu se podobá Boží království? V čem? Luk 13,18.19

„Jako země poslušností přírodních zákonů vydává své bohatství, tak poslušností mravního Božího zákona měla srdce lidí projevat vlastnosti Boží povahy. I pohané by uznali prospěch těch, kteří uctívají živého Boha a slouží mu.“ (KP 170)

3. Jak Pán Ježíš představil lidem Boha? Mat 6,9 •

Pán Ježíš nezavrhla zákon a inspirované rady, o které jeho krajané s láskou pečovali. On pouze odmítal jejich obraz Boha. Je zákonité, že lidé se stanou takovými, jaký je Bůh, kterého uctívají. Pohled na Boha se v Izraeli formoval už v době prvních králů. Pán Bůh tomu dlouhou dobu mlčky přihlížel, dokonce jim dovolil, aby si zvolili lidského krále. Principy, na kterých byly založeny světské vlády, postupně rozložily jejich náboženský svět. Ježíšovou největší touhou bylo probudit v nich obnovený obraz Otce, který ztratili ze zřetele, obraz lásky, milosti a důvěry.

4. O příchod kterého království máme prosit? Mat 6,10

ZNAKY BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ – 2. ČÁST

Nebeské království nezmizelo z této země, když Pán Ježíš vstoupil k trůnu svého nebeského Otce. Působením Ducha svatého se mají principy Božího království přítavně a co nejzřetelněji projevat v životě jeho pozemských vyznavačů až do doby, kdy opět přijde.

1. V čem je náboženství podobné kvasu? Mat 13,33

„Přidáme-li do těsta kvas, působí uvnitř, ale brzy se to projeví i navenek. Podobně působí i Boží milost, obnovuje srdce a tím mění celý život... Někteří lidé se snaží opravit nebo napravit ten či onen zlozvyk. Doufají, že se tímto způsobem stanou křesťany, berou však věc za nesprávný konec. Změna musí začít v srdci... Pravá poslušnost je vnější projev vnitřních zásad...“ (KP 50) Naši duchovní předchůdci ztratili výhled na Vykupitele. Motivací pro jejich poslušnost se stala pýcha a touha patřit ke zvláštní společenské třídě. Tak se jejich pýcha na dosažené postavení stala jejich bohem. Tím klamali nejen sebe, ale i druhým představovali falešný obraz Boha – kdo Bůh je a jaký skutečně je.

2. Jakou úlohu mají Kristovi následovníci v tomto světě? Jan 12,45.46; Mat 5,14

„Boží lid má ukázat světu Kristovu povahu a zásady jeho království... Boha máme chválit praktickou službou a tím, že uděláme pro oslavu jeho jména všechno, co je v našich silách. Bůh nám dává dary, abychom měli co rozdávat a mohli svět seznámat s jeho povahou.“ (KP 174.176)

3. Vděčnost Bohu je nejlepší pohnutkou k poslušnosti a službě bližním i k bohoslužbě. Z čeho pramení vděčnost? V jaké míře přispíváš svými projevy chvály, vděčnosti a služby k budování Božího království okolo sebe?

Doporučené studium

Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 7-10; Touha věků, str. 15-17, 286-287, 402; Kristova podobenství, „Hřivny se používáním násobí“ (str. 209-210), „Boží vinice“ (str. 166-174), „Jako kvas“ (str. 52-53).

„Pro každého služebníka Kristova se tu naskýtá poučení, že svou práci musí přizpůsobovat stavu těch, jimž chce prospět. Je k tomu zapotřebí laskavosti a trpělivosti stejně jako rozhodnosti a pevnosti; tvrdosti však možno použít jen po náležitě úvaze. Jednat moudře s lidmi různého smýšlení, za různých okolností a poměrů, je činnost, která vyžaduje rozvahu a rozum osvětlený a posvěcený Duchem Božím.“ (SA 253)

Diskusní otázky

1. Co bylo příčinou toho, že Židé očekávali, že Kristus založí své království na zemi? Co by mohlo způsobit, že by lidé něco podobného očekávali dnes?
2. Kdybychom byli Židé v době prvního Kristova příchodu, přijali bychom Krista na rozdíl od většiny vzdělanců, odborníků a významných osobností národa? Chápeme, že poznání a pochopení biblických pravd postupně přibývá a že nemáme právo posuzovat lidi v minulosti z hlediska našeho poznání? Povšimněme si, co k tomu píše Ellen Whiteová: „Boží slovo obsahuje zvláštní pravdu pro každou dobu... Bůh vede svůj lid krok za krokem. Pravda stále postupuje.“ (EGW, 2BC 1000) Jaké naučení z historie si však vzít musíme?
3. Jak mohou křesťané světu nejlépe ukázat, jaký je Bůh?

Shrnutí

Nebeské království není hmatatelná skutečnost omezená na nějaké místo nebo skupinu lidí. Je to spíše odraz Božího charakteru, jenž se projevuje v životě jeho následovníků.

CHUDÍ V DUCHU

Texty ke studiu

Mat 5,3-11; Luk 4,18.19; 6,20; 14,21; 2 Kor 8,9; Jak 2,5

Základní verš

„Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské.“ Mat 5,3

Hlavní myšlenka

Pán Ježíš chtěl blahoslavenstvími stručně vyjádřit návod ke skutečně šťastnému životu. Tento týden se budeme snažit objevit, kdo jsou „chudí v duchu“, a zjistit, v čem spočívá požehnání, které pro ně Kristus vyslovil.

V následujících jedenácti úkolech budeme podrobně studovat jednotlivé rysy křesťanského charakteru, o kterých Pán Ježíš hovoří v blahoslavenstvích.

„Blahoslavenství byla Kristovým pozdravem celé lidské rodině. Díval se na velký zástup, který se shromáždil, aby naslouchal kázání na hoře. V té chvíli jako by na okamžik zapomněl, že není v nebi, a použil pozdrav, který mu byl známý ze světa světla. Z jeho rtů prýštila požehnání, jako když vytryskne dlouho zadržovaný gejzír.“ (Ed 79)

Kázání na hoře promlouvá přímo k jádru našich duchovních potřeb. Proniká přes povrch naší mravní porušenosti a snahy zachovávat literu zákona, zatímco zapomináme prožívat jeho ducha. Tne nás přímo do živého, protože nezbytně potřebujeme Kristova Ducha spravedlnosti, bez ohledu na to, jak dobří se zdáme být sobě nebo druhým.

ÚČEL BLAHOŠLAVENSTVÍ

„V úvodních slovech kázání na hoře se Kristus zaměřil na největší touhu každého lidského srdce – na štěstí. Tuto touhu vložil do člověka sám Stvořitel a původně ho měla vést k hledání pravého štěstí ve spolupráci s Bohem, který ho stvořil. Hřích spočíval v tom, že člověk se pokusil dosáhnout štěstí zkratkou, kterou se chtěl vyhnut poslušnosti Božích požadavků.

Kristus v úvodu svého nástupního proslovu jako Král království božské milosti prohlašuje, že hlavním cílem království je obnovit ztracené štěstí Edenu v srdcích lidí a že ti, kdo se rozhodnou vejít 'těsnou branou' a 'úzkou cestou' (Mat 7,13.14), naleznou pravé štěstí. Získají vnitřní pokoj a radost, pravé a trvalé uspokojení srdce a duše, které je naplní jedině tehdy, když 'pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit jejich srdce i mysl v Kristu Ježíši'. (Fil 4,7)" (5BC 324)

1. Kolik blahoslavenství zaznamenal evangelista Matouš a kolik Lukáš? Mat 5,3-12; Luk 6,20-26

„Slovo 'makarios' (šťastný, blahoslavený) se v Matoušově evangeliu 5,3-11 vyskytuje devětkrát. Ovšem verše 10 a 11 pojednávají o stejné křesťanské zkušenosti, takže je můžeme považovat za jedno blahoslavenství. Proto hovoříme spíše o osmi než o devíti blahoslavenstvích. Lukáš uvádí pouze čtyři blahoslavenství, první, čtvrté, druhé a osmé podle Matoušova pořadí (Luk 6,20-23), ale přidává čtyři odpovídající výstrahy. (v. 24-26)" (5BC 324) Kdosi řekl, že blahoslavenství jsou pro duchovní život tím, čím je oktáva pro hudbu.

2. Blahoslavenství jsou zároveň zaslíbeními. Proč v některých Pán Ježíš používá budoucí a v jiných přítomný čas? Mat 5,3-12

Neměli bychom si myslet, že blahoslavenství dělí kandidáty Božího království do osmi různých kategorií nebo že existuje osm různých cest vedoucích k jednomu cíli. Blahoslavenství, podobně jako ovoce Ducha, tvoří jeden celek. Kandidáti Božího království obdrží všechna uvedená zaslíbení.

BLAZE CHUDÝM V DUCHU

1. Čím se liší blahoslavenství o chudých v Matoušově a Lukášově evangeliu? Mat 5,3; Luk 6,20

Ježíš hovoří spíše o duchovní než o hmotné chudobě. „Blaženi jsou ti, pravil, kteří znají svou duchovní bídu a cítí potřebu vykoupení. Evangelium má být hlásáno chudým. Nikoli duchovně ješitným, kteří prohlašují, že jsou bohatí a nic nepotřebují, nýbrž těm, kdož jsou skromní a pokorní. Toliko jediný Léčivý pramen je otevřen pro hřích a je to zdroj jen pro chudé duchem.“ (TV 205)

2. Komu se Pán Bůh rozhodl dát za dědictví své království? Proč? Jak 2,5-7

Ve skutečnosti Bůh nedělí lidi do různých tříd. Nikoho nevyklučuje. Jestliže mesiánská zaslíbení jsou adresovaná především vyděděncům, chudým na světské statky, je to dáno tím, že tito lidé ve svých potřebách více spoléhají na Boha a obracejí se k němu. Je to vnitřní stav, který činí chudé otevřenější pro evangelium, ne vlastní chudoba. Dějiny potvrzují, že chudí lidé v jakékoli době a na jakémkoli místě vždy první odpověděli na výzvu evangelia. (1 Kor 1,26-29) Pán Ježíš poukázal na tuto skutečnost v podobenství o hostině. (Mat 22,1-10)

3. Která vlastnost je bohatým lidem překážkou v přijetí evangelia?

Překážkou nejsou peníze jako takové; je to spíš sobecký vztah k penězům, chamtivá touha po nich, bezmezné spoléhání se na ně, pocit soběstačnosti. Poté, co Pán Ježíš konstatoval: „Jak těžko vejdu do Božího království ti, kdo mají bohatství!“, upřesnil svůj výrok slovy: „Jak těžké je vejít do království Božího!“ (Mar 10,23.24)

4. Co by ti nejvíc pomohlo, aby ses cítil chudý v duchu a toužil po naplnění Duchem svatým? Bohatství, chudoba, nebo něco jiného? Proč?

DOBŘÁ ZPRÁVA PRO CHUDÉ

1. Bohatým Mesiáš neměl zvěstovat evangelium? Luk 4,18.19

Chudí lidé zaujímali v Ježíšově službě a učení důležité místo. Pán Ježíš měl hluboký soucit s lidmi, kteří žili na okraji společnosti. Významná je rovněž skutečnost, že křesťané v rané církvi následovali jeho příklad služby chudým a trpícím. „Kristus přišel, aby kázal evangelium chudým. Oslovoval lidi tam, kde byli. Zvěstoval jim čistou a jednoduchou pravdu.“ (EGW, 5BC 1119.1120)

„Kristus přišel na tuto zemi, aby chodil a pracoval mezi chudými a trpícími. Těmto lidem věnoval největší pozornost. A dnes prostřednictvím svých dětí také navštěvuje chudé a potřebné, utišuje jejich žal a zmírňuje utrpení.“ (7T 226)

2. Jaký důkaz svého mesiášství Pán Ježíš uvedl Janu Křtiteli? Mat 11,2-6

Zázraky a kázání evangelia chudým – to byla znamení, která Pán Ježíš připomněl Janovým poslům, když přišli zjistit, zda Ježíš je skutečně Mesiáš předpověděný proroky a očekávaný Izraelem.

Výraz „chudí“ označoval především rolníky, kteří kvůli bohatým vládnoucím Židům a římským okupantům žili v bídě. Chudí lidé, o kterých hovoří Bible, nemusí být vždy nutně lidé trpící nedostatkem.

O chudých v Izraeli se zmiňují i některé žalmy. (Žalm 40,18; 69,34; 109,31) Proroci byli jejich zastánci; jim oznamovali, že bude nastoleno mesiášské království. O nich bylo řečeno, že očekávali „potěšení Izraele“ a „vykoupění Jeruzaléma“. (Luk 2,25.38) I když neměli správnou představu o povaze Božího království, právě jim jako prvním Pán Bůh oznámil příchod Mesiáše – pastýřům, Simeonovi, Anně. Josef a Marie patřili k těm, kteří byli schopni přinést do chrámu pouze oběť chudých. (Luk 2,21-24) A byli to chudí Izraele, kterým Pán Ježíš nejdříve kázal dobré zprávy o spasení.

3. Jsme po vzoru prvokřesťanské církve jako jednotlivci i jako společenství připraveni poskytnout materiální a duchovní pomoc těm, kteří nejsou tak obdařeni jako my? Skut 2,44.45; 11,28-30

POZVANÍ NA HOSTINU

1. Proč pán domu nechává přivést na hostinu chudé a nemocné? Luk 14,18.21

„Bylo běžným názorem Židů, že lidé, kteří trpí buď finanční nouzí nebo tělesnou nemocí, nemají v pořádku svůj vztah s Bohem. Proto lidé těmito sociálně nižšími třídami často pohrdali a opomíjeli je... Domnívali se, že Bůh je zavrhl, a proto by je měla zavrhnout i společnost. V tomto podobenství Pán Ježíš popírá, že by Bůh zavrhl takové lidi, a prohlašuje, že by je ani lidé neměli zavržovat – a to ani v případě, že by dokonce jejich utrpení bylo v důsledku jejich vlastních chyb nebo nemoudrého jednání. Chudoba a tělesná nemoc zde především představuje ty, kdo jsou morálně a duchovně narušení. Nemají žádné dobré skutky, které by mohli Bohu nabídnout výměnou za požehnání a spasení.“ (5BC 809)

2. Jaký příklad Pán Ježíš použil, aby nám přiblížil, kdo jsou „chudí v duchu“? Jak nám v podobenství představuje pravou chudobu ducha? Luk 18,9-14

Náboženští vůdcové Kristovy doby se považovali za dost bohaté spravedlností a náboženským dědictvím. Byli tak zaslepení, že si vůbec neuvědomovali svou duchovní bídu a chudobu a nepociťovali žádnou potřebu duchovního bohatství, které jim Pán Ježíš chtěl dát. Byli natolik v zajetí svého sobectví, že Kristova milost nemohla proniknout do jejich pyšných srdcí. Chudí a zavržení naopak pociťovali velký duchovní nedostatek, a proto byli otevřeni Boží milosti. Kristova slova působila jako balzám na jejich zraněná srdce a probouzela v nich naději.

3. Kdo je v duchovním smyslu „ubohý, bědný a nuzný, slepý a nahý“? Koho v tomto světě představují „celníci“? Jak bys je mohl přivést do Kristovy uzdravující přítomnosti?

„Záludné je srdce víc než vše jiné, stěží polepšitelné. Kdo je pozná?“ (Jer 17,9) Pokud člověk nehledí na Krista, může se stát, že bude pyšný na svoji chudobu v duchu. Jedině díky poznání Pána Ježíše můžeme poznat skutečné pohnutky svého srdce. „Člověk může ústy vyjadřovat pokoru, o které srdce nic neví. Zatímco Bohu líčíme svou bezmocnost, může se naše srdce povyšovat domnělou pokorou a vlastní spravedlností.“ (KP 90)

PÁN JEŽÍŠ – NÁŠ VZOR

1. Jak můžeme zbohatnout Kristovou chudobou? 2 Kor 8,9

Bez ohledu na to, jak bohatí se mohou lidé cítit v různých oblastech života, bez Krista, bez naděje, jsou zoufale chudí. Ať dosáhnou jakéhokoli bohatství nebo postavení, čas rychle uběhne a jak nazí přišli na tento svět, tak nazí zase odejdou. Avšak Ježíš Kristus, zdroj všeho bohatství v celém vesmíru, vzal na sebe chudobu, abychom se mohli stát bohatými v něm. Jak úžasná to je výměna! Jeho bohatství za naši chudobu.

„Když se Kristus rozhodl opustit nejvyšší postavení v nebesích, sestoupit dolů z nekonečné výše a přijmout na sebe lidství, mohl se stát člověkem jakéhokoli postavení. On však pohrdl nejvyšším postavením a rozhodl se pro nejnižší a nejskromnější způsob života. Narodil se v Betlémě, jeho rodiče patřili mezi chudinu, ale Bůh, Pán celého světa byl jeho Otcem...

Kdyby na sebe přijal podobu vnější okázalosti, bohatství a slávy, chudé třídy lidí by se vyhýbaly jeho společnosti; proto si zvolil nízké postavení, aby oslovil většinu lidí.“ (EGW, 7BC 903.904)

2. Co znamená mít „takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši“? Fil 2,5-8

Vypráví se, že v jednom městě uspořádali slavnost na počest nejpokornějšího muže. Na tomto shromáždění mu byla dána stuha jako ocenění za jeho pokoru. Později tuto stuhu začal s hrdostí nosit veřejně, takže se obyvatelé města rozhodli mu ji vzít.

Pokud nedovolíme, aby Kristovo myšlení bylo v nás, dokonce i naše opravdová pokora se může změnit v nenápadné projevy pýchy a chlouby.

3. Můžeš hodnotit pohnutky „farizeů“ a „celníků“ kolem sebe? Jaké důsledky v duchovní oblasti přináší lichocení nebo chvála? Co ti pomůže zůstat skromným?

Doporučené studium

Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 11-14; Kristova podobenství, „Dva modlitebníci“ (str. 85-93); Vítězství lásky Boží, str. 340.

„Toto království není, jak doufali Kristovi posluchači, časným a pozemským panstvím. Kristus otvíral lidem duchovní království své lásky, své milosti, své spravedlnosti. Znamením Mesiášovy vlády je podobnost lidí Synu člověka. Občané Kristova království jsou chudí v duchu, tiší, pronásledováni pro spravedlnost. Jim patří království nebeské. I když ještě úplně neskončilo, přesto v nich už začalo dílo, které je učiní 'způsobilými k účasti na dědictví svatých ve světě'. (Kol 1,12)“ (MB 13)

Diskusní otázky

1. Existuje nějaký vztah mezi finanční situací a duchovním stavem člověka? Svoji odpověď zdůvodni biblickými příklady a výroky.
2. Jaké máš zkušenosti s vydáváním svědectví druhým lidem? Koho tvé svědectví častěji zaujme – bohaté, nebo chudé?
3. Co chtěl Pán Ježíš opravdu vyjádřit výrazem chudý v duchu? Proč řekl, že nebeské království patří chudým v duchu?

Shrnutí

Dar nejvíc potěší, když jej obdarovaný potřebuje. Tak je tomu s Božím požehnáním. Lidé, kteří si uvědomují svoji potřebu, jsou za tento dar nejděčnější a rádi odpoví na Boží nabídku milosti.

PLAČÍCÍ

Texty ke studiu

Mat 5,4; Luk 6,21; Jer 6,19; 2 Kor 1,3-5; 7,10; Luk 19,41; Mat 26,36-38; Fil 1,29.30

Základní verš

„Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.“ Mat 5,4

„Blaze vám, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát.“ Luk 6,21b

Hlavní myšlenka

Na každého člověka přijde v průběhu života nějaké utrpení. Ovšem to, co se někomu může jevit jako neštěstí, může se pro jiného stát požehnáním.

Pán Ježíš ve druhém blahoslavenství předkládá Boží odpověď na problém lidského utrpení. Nediskutuje o tom, zda Bůh působí utrpení, ani nevysvětluje, proč dopouští utrpení v našem životě, ale ujišťuje nás, že u Boha nalezneme útěchu.

Pán Ježíš se však nespokojil pouze s tím, že vyslovil několik povzbudivých slov. Přišel, „aby se naplnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše: 'On slabosti naše na sebe vzal a nemoci nesl.'" (Mat 8,17) Byl „muž plný bolesti, zkoušený nemocemi“. (Iz 53,3) „On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho rány vás uzdravily.“ (1 Petr 2,24.25)

A co víc: „Ačkoli to byl Boží Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel.“ (Žid 5,8) Prošel všemi zkouškami, které Bůh na něj dopustil, a tak se nám stal příkladem. V tomto životě nikdo plně nepochopí, jaký význam má utrpení pro zdokonalování našeho charakteru. „Víra, trpělivost, vytrvalost, nebeský způsob myšlení, důvěra v moudrost nebeského Otce – to jsou dokonalé květy, které rostou pod mraky zklamání a ztrát.“ (EGW, 7BC 934)

ZASLÍBENÍ POTĚŠENÍ A RADOSTI

- 1. Podle Pána Ježíše existuje zármutek, pláč, který přináší radost, štěstí. O jaký pláč se jedná? Mat 5,4; Luk 6,21**

Chceme-li nalézt odpověď na tuto otázku, musíme si povšimnout vztahu mezi prvním a druhým blahoslavenstvím. Jistě nikdo nechce popírat doslovný význam druhého blahoslavenství. Náš Pán to potvrdil tím, že většinu času své pozemské služby věnoval zarmouceným, nemocným a nešťastným lidem.

Ovšem u tohoto blahoslavenství, podobně jak tomu bylo v případě prvního, pochopíme jeho plný význam teprve tehdy, když jej budeme aplikovat do duchovního života. „Pláč, o němž se tu mluví, je opravdová lítost nad hříchem.“ (MB 14)

- 2. Za jakých podmínek je zármutek prospěšný? Kaz 7,2-4**

Radost je ovoce Ducha a Kristovi následovníci by měli být nejradostnější. To však není v protikladu se zármutkem nad hříchem. Člověk se může utrpením mnoho naučit a zármutek je velký učitel, který nám pomáhá chápat ty nejdůležitější otázky života. Může zjemňovat srdce, učinit člověka citlivějším a pomoci nám lépe chápat druhé lidi. Šprýmováním někteří lidé mohou pouze zakrývat smutek v srdci. A vyhýbání se zármutku nemusí být ničím jiným než vyhýbáním se skutečným problémům.

- 3. Co si myslíš o stále rozšířenějším názoru, že připomínání viny a hříchu člověka jen traumatizuje? Může být takový názor správný? Za jakých okolností? V čem je rozdíl mezi deptajícím sebeobviňováním a zármutkem a pláčem, o kterém hovoří Pán Ježíš?**

„Bůh naplňuje pocit duchovní potřeby bohatstvím nebeské milosti... Toho, kdo pláče nad hříchem, potěšuje tím, že mu odpouští hříchy. Kdyby člověk nepocitoval tuto potřebu, netoužil by po tom, co mu chybí – v tomto případě po spravedlnosti charakteru.“ (5BC 325)

Když se chudí a nešťastní lidé v tomto světě spolehnou na Boží zaslíbení, naleznou útěchu. Naděje na lepší svět je potěší; už nyní z toho mohou prožívat radost. Podobnoství o boháči a Lazarovi nás učí, že ti lidé, kteří se upnou s důvěrou na Boha a trpělivě snášejí utrpení v tomto světě, prožijí radost a štěstí Božích dětí v budoucím věku. (Luk 16,19-31)

ÚČASTNÍCI JEHO SVATOSTI

1. Který je jeden z důvodů, proč Pán Bůh dopouští utrpení? Žid 12,5.6.9.10

Pán Bůh nás nechává procházet různými zkouškami, protože v nás vidí něco velice vzácného, co potřebuje být přečišťováno. Dopouští v našem životě utrpení a soužení, aby obrousil ostré hrany našeho charakteru. Tak náš charakter postupně mění, aby byl podobný charakteru Ježíše Krista. Stolařský mistr vezme kus hrubého dřeva, řěže jej, seká, hobluje, brousí a leští, až z něho vznikne výrobek vhodný pro palác. „Životní zkoušky jsou Božími nástroji, které zbavují naši povahu nečistot a nerovností... Jen vzácné a drahé kameny brousí 'podle chrámového vzoru'. (Žalm 144,12b)" (MB 15) Pán Bůh nás tak vychovává, abychom s ním mohli prožívat společenství po celou věčnost.

2. Kdy přináší Boží výchova své ovoce? Žid 12,11

Bůh není původcem našeho neštěstí, ale využívá je, aby nás přivedl zpět k sobě, aby nás učil, usměrňoval, vychovával a posvěcoval. „Skrze utrpení nám Bůh zjevuje zkažená místa v naší povaze, abychom pak jeho milostí mohli překonat své nedostatky. Otvírají se před námi neznámé stránky nás samých a nastává zkouška, přijmeme-li napomenutí a radu Boží. Přijde-li taková zkouška, nemáme se mrzet a naříkat. Nemáme se vzpouzet nebo uhýbat ruce Kristově. Máme pokořit duši před Bohem. Cesty Páně jsou nevyzpytatelné pro toho, kdo chce vidět věci ve světle, jež je mu příjemné. Cesty Páně se naší lidské povaze jeví jako temné a neútěšné. Jsou to však cesty milosrdenství, na jejichž konci je spása.“ (TV 206)

Bůh je vždy blízko těm, kteří trpí, tak jako tesař je blízko svého dřeva, hrnčič své hlíně a kovář svému železu. Stejně Kristus je nám vždy nablízku, aby nás povzbudil a potěšil. „Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.“ (1 Kor 10,13)

3. Potěšení můžeš opravdu ocenit jedině tehdy, když prožíváš utrpení. Ale kde v tom všem vidíš Pána Ježíše? Vidíš nějakou únikovou cestu?

DVA DRUHY UTRPENÍ

1. Jaký je rozdíl mezi zármutkem „podle Boží vůle“ a zármutkem „po způsobu světa“? 2 Kor 7,10

Všichni máme dost zkušeností s lidmi, kteří nám řeknou, že s námi cítí, ale přitom to nemyslí vážně. Může to znamenat, že chtějí ukončit diskusi nebo se vyhnout těžké situaci. Upřímně litovat, že jsme udělali něco špatně, není vždycky snadné, protože tím můžeme uznávat svoji slabost nebo neschopnost. Někdy máme takový pocit, že být přistižen nebo přistihnout někoho druhého při něčem špatném je větší hřích než zlo samo.

Je zřejmé, že to není správný zármutek. Nevede k uzdravení a nápravě, ale k dalšímu odporu a úpadku. Pravý zármutek projevuje lásku a zájem o člověka, který prožívá utrpení, a dovoluje Bohu, aby nás změnil a obnovoval s námi vztah.

„Zármutek 'podle Boží vůle' uznává, že člověk zhřešil vůči Bohu a vůči bližnímu, snaží se zlo napravit a život upravit tak, aby už nedocházelo k opakování stejných chyb...

Zármutek 'po způsobu světa' lituje spíš následků hříchu než hříchu samého a toho, že se člověk zdiskreditoval před světem a světskými přáteli. (1 Sam 15,30) Zármutek 'po způsobu světa' se pohybuje pouze po povrchu problému. Nevystoupí výš než je člověk sám a jeho pocity. Vede k dalšímu zármutku a ke stále hlubším krizím. Naplňuje mysl nepokojem, srdce rozmrzelostí a zklamáním. Zhoršuje a zkracuje život.“ (6BC 884)

2. Které biblické příklady nejlépe ilustrují oba druhy zármutku? Mat 27,3-5; Luk 22,60-62

Řecký text jasně rozlišuje mezi Petrovým pokáním, které vycházelo ze zármutku „podle Boží vůle“, a Jidášovým zármutkem. V prvním případě použité slovo „metanoia“ označuje změnu myšlení, cílů a směru, to znamená obrácení k Bohu. V případě Jidáše pisatel užil slovo „metamelomai“, které znamená spíš litovat se, mít výčitky svědomí.

3. Vzpomeň si na okamžiky ze svého života, kdy jsi pocítoval upřímný zármutek. K čemu tě to vedlo?

KRISTŮV ZÁRMUTEK

Každé neštěstí nebo zármutek nemusí být nutně přímým důsledkem hříchu. Jobovy rány nebo Kristovo utrpení jsou toho důkazem. Kristův zármutek opravdu způsobil hřích, ale ne jeho vlastní. Kristus trpěl za hříchy druhých a celého světa. Velice se ho dotkla tvrdost srdce farizeů. (Mar 3,5) Nařikal nad Jeruzalémem, protože jeho děti odmítaly spasení, které jim Bůh nabízel, a nakonec Ježíše zavrhly.

1. Nad čím Pán Ježíš plakal? Luk 19,41.42

„Byl to pohled na Jeruzalém, jenž rozjitřil srdce Ježíšovo, pohled na Jeruzalém, který zavrhl Syna Božího, pohrdl jeho láskou, odmítl dát se přesvědčit jeho mocnými divy a nyní se ho chystal usmrtit. Ježíš viděl, jak se Jeruzalém proviňuje, když zavrhuje svého Vykupitele, a viděl také, jaký by Jeruzalém mohl být, kdyby byl přijal toho, jenž jediný může vyléčit jeho rány. Ježíš přišel, aby ho zachránil; jak by se ho mohl vzdát?“ (TV 401)

2. Co slova „má duše je smutná až k smrti“ vypovídají o zármutku, jímž trpěl Boží Syn? Mat 26,38-40

Zármutek, který Pán Ježíš prožíval v Getsemanské zahradě, způsobila smrtelná hrůza z úplného odloučení od Boha. „Na něho, jenž nepoznal hříchu, musí být vložena nepravost nás všech. Tak strašným se mu jevil hřích, tak velká se mu zdála tíha viny, kterou musí nést, že se téměř zalekl, že ho navždy odloučí od lásky Otcovy. U vědomí, jak strašný je hněv Boží vyvolaný hříchem, Ježíš zvolal: 'Má duše je přemutná až k smrti.' (Mat 26,38)" (TV 483)

3. Uvažoval jsi v poslední době o následujících textech? Žid 12,2.3; Iz 53,10.11 Jak ti pohled na utrpení Ježíše pomáhá přijmout tvé utrpení?

MILOST TRPĚT PRO KRISTA

1. Kdy je utrpení darem? Fil 1,29

Apoštol Pavel píše tato slova v době, kdy filipští křesťané byli pronásledováni. Psal jim s porozuměním, protože dobře znal, co znamená být pronásledován pro Krista. Věděl, že filipští si dobře pamatují, jak byl bičován a uvězněn v jejich městě při své první návštěvě. Dokonce v době, kdy jim Pavel psal, prožíval v Římě mnoho utrpení. Ujišťoval je o tom, že tak jako on z Boží milosti trpí, směji trpět i oni.

2. Proč apoštolé považovali utrpení za čest? Skut 5,40.41

„Nejvzácnějším darem a nejvyšší poctou ze všech darů, které může nebe dát člověku, je účast na Kristových utrpeních. Enoch, který byl přenesen do nebe, ani Eliáš, který vystoupil na nebesa v ohnivém voze, nebyli větší a nedostalo se jim větší pocty než Janu Křtiteli, který zahynul ve vězení.“ (CZ 322)

Křesťan by měl podle Kristova příkladu trpělivě, vítězně snášet těžkosti současného života. Je tedy předností a zdrojem radosti prožívat Kristova utrpení pro jeho věc. Tak jako Kristus, který podstoupil kříž „místo radosti, která se mu nabízela“ (Žid 12,2), tak i jeho učedník bude snášet protivenství s výhledem na radost a štěstí, které obdrží při jeho příchodu. (1 Petr 4,13)

„Blahoslavení jsou také ti, kdo pláčou s Ježíšem nad utrpením světa a rmoutí se nad jeho hříchy. Takový zármutek nemá v sobě nic sobeckého... Všichni Kristovi následovníci prožijí podobnou zkušenost. Jakmile přijmou Ježíšovu lásku, zapojí se do jeho díla záchrany hynoucích. Budou mít podíl na utrpení Ježíše Krista a budou se také podílet na budoucí slávě.“ (MB 16)

3. Vzpomeň si, kdy jsi naposledy prožil radost, že jsi byl pronásledován pro Krista.

Doporučené studium

Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 14-17; Touha věků, str. 205-206, 483-487.

Výraz „útěcha“, uvedený v 2 Kor 1,3-5, oživuje ujištění, které Pán Ježíš dal v druhém blahoslavenství pro křesťana v jakémkoli soužení. Bůh Ježíšovým prostřednictvím seslal své „potěšení Izraele“. (Luk 2,25) Dodnes skrze Ducha svatého poskytuje potěšení pro ty, kteří se nacházejí „v jakékoli tísní“. (2 Kor 1,4) A navíc, ten, kdo zná toto Boží potěšení z vlastní zkušenosti, může lépe porozumět a potěšit svého bratra, který se nachází v těžkostech.

„Trpělivá vytrvalost ve zkouškách prověřuje, upevňuje a přečišťuje křesťanovu víru... A když vytrvá, získává neochvějnou, klidnou jistotu. Zkouškami a cvikem roste naděje a víra... Jobova zkušenost je příkladem toho, jak těžká zkouška charakteru může upevnit víru a naději upřímného věřícího.“ (6BC 525)

Diskusní otázky

1. Uveď několik příkladů z vlastní zkušenosti, jak utrpení a těžkosti mohou posílit křesťanovu víru.
2. Proč Bůh dopouští utrpení? Způsobuje ho Pán Bůh záměrně? Proč ano, proč ne?
3. Čím si sami můžeme způsobit utrpení? Jak se můžeme vyhnout utrpení, pokud jím nemusíme projít?
4. Musíme vždy rozumět utrpení?

Shrnutí

Na první pohled se zdá, že druhé blahoslavenství promlouvá především k těm, kdo prožívají nějaké velké utrpení, jako je nemoc nebo neštěstí. Při hlubším pohledu se však ukazuje, že Kristus hovoří také o těch, kteří prožívají zármutek nad hříchem. Všem, ať jsou ztrápeni z jakéhokoli důvodu, Kristus nabízí potěšení, útěchu a naději na lepší život.

TIŠÍ

Texty ke studiu

Mat 5,5; 11,28.29; 4 Moj 12,3; 1 Petr 3,3.4; Fil 2,5; 4,5; Kol 3,12; Ef 4,1.2

Základní verš

„Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ Mat 5,5

Hlavní myšlenka

Tichost se běžně považuje za projev slabosti a názorové nevyhraněnosti. V úkolu na tento týden však objevíme nový rozměr tichosti – zjistíme, že tichost je vlastnost, po které bychom měli toužit víc než po zlatu.

Žijeme ve společnosti, kde, jak se zdá, se projevuje stále méně zdvořilosti a laskavosti a stále více násilí a hrubosti. Někdy bývá pro lidi příjemným překvapením, když s nimi jednáme laskavě. Ve skutečnosti však projev tichosti, ctnosti z Boží pokladnice, ukazuje, že jsme Božími dětmi.

Mezi tímto blahoslavenstvím a předcházejícími dvěma můžeme vidět přímou souvislost. Chudoba v duchu a pravý zármutek vyvolávají v srdci člověka tichost. „Blahoslavenství naznačují vzestupnou linii křesťanského života. Lidé, kteří cítí, že potřebují Krista, pláčou nad hříchem. Procházejí s Kristem školou utrpení a naučí se také od božského Učitele tichosti.“ (MB 17)

Bůh v celém Písmu hovoří o tichých lidech se zvláštním uznáním. Povzbuzuje je vzácnými zaslíbeními a představuje je jako naše vzory. Z jeho milosti ti, kdo jsou skutečně tiší, dosahují vítězství především nad sebou a připravují se na občanství v nebeském království.

„Kéž jsem oděn duchem tichosti a pokoje, kterého si Bůh velice cení... To činí člověka vzácnějším, než je čisté zlato.“ (2T 593)

DEFINICE TICHOSTI

Hebrejské slovo „anaw“ a jeho řecký ekvivalent „praus“ čeští překladatelé nepřekládají vždy stejně. Moderní překlady nahrazují slovo „tichý“ dalšími výrazy podobného významu. Chceme-li porozumět tomuto blahoslavenství, měli bychom nejprve správně chápat smysl slova „tichý“.

1. Jakým výrazem se slovo „tichost“ také překládá? Žalm 37,11

„Tichost bychom mohli definovat jako mírnost, nesobeckost, sebeovládání.“ (4T 348) Tichost dále můžeme charakterizovat jako „pokojného a důvěřivého ducha“ nebo jako „pokoru srdce“ (TV 206.207), „Boží ozdabu charakteru“. (SL 16) Tichost je tedy vnitřní klid a pokoj mysli, který se navenek projevuje laskavým, zdvořilým, milým a přátelským chováním. Je to „stav mysli a srdce, který připravuje cestu pro posvěcení“. (J. M. Lien)

2. Jaké zaslíbení Kristus dává tichým? Mat 5,5

Daniel napsal, že „království, vladařská moc a velikost všech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyššího“. (Dan 7,27) Země, kterou Pán Ježíš zaslíbil, není jen nějaká vylepšená země, ale je to nová země, ve které přebývá spravedlnost. (2 Petr 3,13)

Tichost znamená také sebeovládání. Cožpak sebeovládání není první vítězství, které tiší mohou dosáhnout? Když mírnost charakteru přirozeně ovládne srdce, pak působí pro dobro druhých silněji než nějaká síla nebo nadání. To je důvod, proč mírnost a tichost musí být charakteristickým rysem lidí, které Pán Ježíš posílá do světa, aby jej připravili na příchod jeho království.

„Lidská povaha se přirozeně chce prosadit, je hotova bojovat s jinými; avšak ten, kdo se učí u Krista, je oprostěn od panovačnosti, sobectví a pýchy a má ve svém srdci pokoj. Vlastní já se podřizuje Duchu svatému. Netoužíme dosáhnout nejvyššího postavení. Nechceme se prosazovat a strhávat na sebe pozornost druhých, protože cítíme, že naše nejvyšší místo je u nohou Spasitele.“ (MB 18)

3. Jaký je rozdíl mezi biblickou tichostí a pasivitou – příslovečnou „panenkou v koutě“? Znáš nějakého člověka, u kterého se projevuje tichá povaha?

PÁN JEŽÍŠ – VZOR TICHOSTI

- 1. Jak souvisí oddíl Písma, který začíná Kristovými slovy „pojdte ke mně“, s Ježíšovou pokorou a tichostí? Mat 11,28.29**

Pán Ježíš jen neučil pravdu, on pravda je. Vše, co učil, také sám žil. Čím chtěl, aby se jeho posluchači stali, tím sám byl. Protože byl „tichý a pokorného srdce“, mohl zvát lidi, aby přišli k němu. Zdroj jeho mírnosti a pokory byl v něm samém, v jeho srdci, v srdci naplněném zbožností a soucitem. (Mat 9,36)

„Máme vstupovat ke Kristu do učení, abychom se od něho naučili mírnosti a pokoře. Vykoupení je proces, jímž se duše vychovává pro nebe. Tato výchova spočívá v poznání Krista.“ (TV 230)

- 2. Kterou jedinou vlastnost Mesiáše zmiňuje prorok při příležitosti jeho triumfu? Proč? Mat 21,4.5**

Pokud se zamýšlíme nad projevem pokory Krále králů, uvědomujeme si, že naše pyšná hrdost je ve srovnání s ním jen ubohostí. Pohled na příklad skromnosti našeho Spasitele by měl odstranit z našich srdcí všechny zbytky domýšlivosti a povýšenosti. Kristova tichost nikdy nebyla slabostí, ale spíš projevem duchovní síly.

„Kristus-souhlasil s tím, že projde všemi životními zkušenostmi prostých lidí, že bude žít mezi lidmi ne jako král, který vyžaduje úctu, nýbrž jako ten, jehož posláním je sloužit jiným. V jeho jednání nebylo ani stopy po náboženském fanatismu nebo chladné přisnlosti. Přirozená podstata Vykupitele světa byla vyšší než andělská, a přesto se s jeho božským majestátem pojily tichost a pokora, které k němu přitahovaly všechny lidi.“ (MB 17.18)

„Při tomto jediném triumfálním výjevu (Mat 21,6-9) svého života na zemi se Spasitel mohl objevit v průvodu nebeských andělů a za zvuků polnice Boží; takový projev by však odporoval účelu jeho poslání, odporoval by zákonu, jímž se ve svém životě řídil. Ježíš zůstal věren skromnému údělu, který přijal. Bude muset nést břímě lidstva do chvíle, kdy dá svůj život za život světa.“ (TV 399)

- 3. Projevuje se tichost mlčením? Kdy ano, kdy ne? Uveď příklad z Ježíšova života.**

OD NÁSILÍ K TICHOSTI

- 1. Co o Mojžišově povaze vypovídá událost, která se mu stala ve čtyřiceti letech? Skut 7,23-25**

Mojžiš nebyl od narození tichým člověkem. (2 Moj 2,11-14) Když nabyt přesvědčení, že by měl osvobodit Izraelce, myslel si, že dosáhne jejich osvobození silou svých paží.

- 2. Jak si vysvětluješ radikální změnu, díky které se z Mojžiše stal nejtišší muž?
4 Moj 12,3**

„Ve vojenské škole v Egyptě se Mojžiš učil zákonu síly. To na něj mělo tak silný vliv, že musel strávit čtyřicet klidných roků ve společenství s Bohem a přírodou, aby mohl vést Izrael na základě zákona lásky.“ (Ed 65) „A ještě dalších poučení mělo se Mojžišovi dostat, až bude sám v horách. Tvrdá zkouška sebezapření ho měla naučit trpělivosti a ovládnání vášní.“ (PP 179)

- 3. Jaké svědectví podal apoštol Pavel o změně svého vlastního charakteru?
1 Tim 1,12.13; 2 Tim 3,10**

Nejprve si povšimněme některých výrazů, které Pavel použil, když popisoval svoji povahu před obrácením: „rouhač“, „pronásledovatel“, „urážlivý“, „příliš horlivý“. „Horlivě jsem pronásledoval církev a snažil se ji vyhubit.“ (Gal 1,13) V knize Skutků Lukáš rovněž poukazuje na Saulovo (Pavlovo) násilnické chování: „Saul se však snažil církev zničit; pátral dům od domu, zatýkal muže i ženy a dával je do žaláře.“ (8,3) Při výslechu před králem Agrippou Pavel prohlásil: „Také já jsem se ovšem domníval, že musím všemožně bojovat proti jménu Ježíše Nazaretského. A to jsem... v skutku dělal... Dal jsem mnoho věřících uvěznit... Po všech synagogách jsem je často dával trestat a nutil je, aby se rouhali. Jako smyslů zbavený jsem se chystal pronásledovat je i v cizích městech.“ (Skut 26, 9-11) Po několika letech, když se tentýž Pavel stal napodobovatelem Ježíše Krista, napsal: „Jsme-li tupeni, žehnáme, pronásledováni, neklesáme, když nám zlořeči, odpovídáme laskavě.“ (1 Kor 4,12.13) Když Pavel hleděl tváří v tvář smrti, opět s odvoláním na svědectví svého nejbližšího spolupracovníka řekl o sobě: „Ty však jsi sledoval mé učení, můj způsob života, mé úmysly, mou víru, shovívavost, lásku, trpělivost...“ (2 Tim 3,10)

- 3. Mohou druzí lidé ve tvém životě pozorovat takovou změnu, že by se chtěli řídit tvým příkladem pokory a tichosti?**

VZÁCNÁ VLASTNOST

1. Co apoštol klade do protikladu k „tichému a pokojnému duchu“? Platí jeho výzva jen pro ženy? 1 Petr 3,3.4

„Tichost je vnitřní ozdoba, které si Bůh vysoce cení. Apoštol o ní hovoří jako o vzácnější a cennější ozdobě, než je zlato, perly nebo drahý oděv. Vnější ozdoby zkrašlují pouze smrtelné tělo, zatímco tichost zdobí duši a spojuje pomijitelného člověka s nekonečným Bohem. To je ozdoba podle Boží vůle. Ten, kdo ozdobil nebesa světelnými tělesy, prostřednictvím svého Ducha zaslíbil, že 'pokorné oslaví slávou'. (Žalm 149,4) Nebeští andělé označí za nejlépe ozdobené ty, kdo se spolehnou na Pána Ježíše Krista a budou s ním chodit v tichosti a pokoře myslí.“ (SL 16)

2. Jak lze pravé tichosti dosáhnout? 1 Tím 6,11; Gal 5,22.23

Když Duchu svatému umožníme, aby v nás působil, dozraje v nás i jeho ovoce tichosti; začneme se lépe ovládat a překonáme každou špatnou vlastnost. Pokud budeme toto vynikající ovoce každý den pěstovat ve svém srdci, přemění náš sobecký a nestálý charakter na charakter podobný Kristovu.

3. Proč je tichost naprosto nezbytná v procesu posvěcení?

„Nejvzácnějším ovocem posvěcení je tichost. Když tato vlastnost ovládne duši, její vliv bude formovat povahu. Člověk pak neustále očekává na Boha a podřizuje mu svoji vůli. Chápe každou božskou pravdu a jeho vůle se sklání před každým božským pravidlem bez pochybování a reptání. Pravá tichost zjemňuje a činí poddajným srdce člověka a jeho mysl uschopňuje pro přijetí Božího slova. Přivádí myšlenky k poslušnosti Ježíše Krista.“ (SL 14.15)

4. Mnozí lidé používají spoustu různých ozdob, aby se ukázali v určitém světle. Jaké „ozdoby“ nám osobně brání v tom, aby plně vynikla vzácná ozdoba tichosti?

BÝT JAKO KRISTUS

1. Prostuduj tři dnešní biblické texty a vytvoř seznam duchovních vlastností, které charakterizují Kristovo smýšlení. Jaký je vztah mezi tichostí a ostatními uvedenými vlastnostmi?

Fil 2,5

Kol 3,12

Ef 4,1.2

„Člověku se dostává přednosti stát se dědicem Božím a spoludědicem s Kristem. Těm, kteří byli takto poctěni, Bůh odhalil nevyzpytatelné bohatství Kristovo, které je tisíckrát cennější než poklady světa. Proto díky zásluhám Ježíše Krista je člověku dána přednost prožívat společenství s Bohem a jeho drahým Synem.“ (SL 17)

2. Jak se tichost projevuje v životě Božích dětí? Přečti si následující biblické texty a přemýšlej, jak ti mohou pomoci uplatňovat ducha tichosti:

- „V tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše.“ (Jak 1,21)
- „Ať nikoho nepomlouvají, ať se nepřou, jsou mírní a vždycky se ke všem chovají vlídně.“ (Tit 3,2)
- „Já Pavel vás napomínám tiše a mírně po způsobu Kristově.“ (2 Kor 10,1)
- „Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování.“ (2 Tím 2,25)

„Hodnota naší práce není dána tím, jak halasně ji před světem konáme, nezáleží na našem nadšení, horlivosti a aktivitě ve vlastní síle. Hodnota naší práce je dána tím, nakolik se na ní podílí Duch svatý. Hodnota naší práce je založena na důvěře v Boha, který posvěcuje naši mysl, abychom mohli trpělivě ovládat naši duši... Největšího pokroku na Božím díle dosáhnou ti, kdo jsou tiší a pokorní v srdci.“ (Ev 631)

3. Co konkrétního chceš podniknout, aby se Kristova laskavost a tichost projevila ve tvém domově, sboru i společnosti, kde žiješ?

Doporučené studium

Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 17-20; Touha věků, str. 228-231, 246-247; Skutky apoštolů, str. 80-82; Vítězství lásky Boží, str. 443-444.

Ve všech dobách skutečná síla křesťanství spočívala v lásce, kterou křesťané projevovali vůči druhým lidem. Nejen láska vůči těm, kteří milují nás, nebo vůči našim přátelům, ale dokonce láska k nepřítelům. (Mat 5,43-46) „Podívejte, jak se mají rádi!“ – takové svědectví podávali o prvních křesťanech lidé, kteří je pozorovali. Takové svědectví by měli i dnes lidé podávat o těch, kteří tomuto světu nesou trojandělské poselství.

„Ukolem těch, kdo prohlašují, že věří v Krista, je reprezentovat Krista skutky lásky a milosti. Možná se nedozví dřív než v den soudu, jaké dobro vykonali, když se snažili následovat příkladu Spasitele.“ (WM 86)

„Kdybychom se pokořili před Bohem a byli laskaví, zdvořilí, jemní a soucitní, bylo by sto obrácení tam, kde je dnes jen jedno.“ (9T 189)

Diskusní otázky

1. Pokud je někdo tichý, znamená to, že si má na sobě nechat „štípat dříví“? Kde by měla být hranice mezi tichostí a zneužíváním naší dobroty?
2. Pán Ježíš se představil jako tichý a pokorný. Jak jeho tvrzení souzní s jeho vystoupením proti penězoměncům v chrámu?
3. Jak bys na základě studia tématu na tento týden definoval, co to je být tichý?
4. Jak můžeme jako křesťané nejlépe rozvíjet tichost?
5. Proč je tak důležité, aby křesťan měl tichý charakter? Na jaké místo bys dal tichost ve srovnání s ostatními křesťanskými ctnostmi?

Shrnutí

Jedno z největších vítězství, které křesťan může prožít, je vítězství nad sebou samým. Dokud nepřekonáme sami sebe, nemůžeme dosáhnout pravé tichosti. Pravá tichost ovlivní nás i naše vztahy vůči druhým lidem. V tom spočívá podstata křesťanství.

HLADOVĚJÍCÍ A ŽÍZNÍCÍ

Texty ke studiu

Mat 5,6.20; 6,33; Luk 15,3-7.11-32; Řím 3,21-24

Základní verš

„Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“ Mat 5,6

Hlavní myšlenka

Snad každý člověk už zažil fyzický hlad a žízeň. Tyto potřeby lze uspokojit. Ovšem duši hladovějící a žíznící po spravedlnosti může uspokojit jedině Bůh.

Každým blahoslavenstvím jasněji vyniká charakter Kristova učedníka. Současně každé blahoslavenství vrhá světlo na jinou stránku křesťanského charakteru.

Je málo lidí, kteří nehladovějí a nežízní po spravedlnosti. V tomto hříšném světě, ve kterém žijeme, jsou mnozí lidé nespokojeni. Ať si to uvědomují nebo ne, pociťují vnitřní prázdnotu a duševní utrpení. Hlad a žízeň po spravedlnosti určitě nikdy nebyly větší, než jsou dnes.

Když prorok Ámos hovoří o znameních, která se mají dít těsně před slavným příchodem našeho Pána, předpovídá duchovní hlad: „Hle, přicházejí dny, je výrok Panovníka Hospodina, kdy pošlu na zemi hlad, ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, nýbrž po slyšení slov Hospodinových.“ (Ámos 8,11)

Chceme-li být nasyceni, nestačí jen hladovět a žíznit po spravedlnosti. Je nutné přijít k tomu, kdo „se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením.“ (1 Kor 1,30) Jedině Spravedlivý může člověka vyzvat, aby přišel a zadarmo se napil ze Zdroje vody života. (Zj 22,17)

HLAD A ŽÍZEŇ PO SPRAVEDLNOSTI

1. O jaké spravedlnosti Kristus hovoří ve čtvrtém blahoslavenství? Mat 5,6

„Řecký výraz 'dikaiosune' se na všech 94 novozákonních místech překládá slovem 'spravedlnost'. U Řeků 'spravedlnost' zahrnovala ochotu přizpůsobit se určitým zvyklostem. Pro Židy to byla především ochota řídit se požadavky zákona, jak jej vykládala židovská tradice. (Gal 2,21) Pro Kristovy následovníky však spravedlnost měla širší význam. Křesťané byli vyzýváni, aby se nesnažili uplatňovat svou vlastní spravedlnost, ale podřídili se spravedlnosti Boží. (Řím 10,3) Usilovali o to, aby získali spravedlnost, 'která je z víry v Krista'. (Fil 3,9)" (5BC 326)

2. Jaké ujištění dává Pán Ježíš všem, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti? Jak se zaslíbení naplní? Mat 5,6

Tento obraz byl zvláště výmluvný pro Kristovy posluchače, protože většina z nich často zakoušela hlad a žízeň. Navíc snad žádný výrok nemohl víc lahodit jejich uším než zaslíbení spravedlnosti v době, kdy Izrael trpěl nespravedlností, pokořováním a křivdami Říma a toužil po příchodu Mesiáše, který je osvobodí od jha otroctví a nastolí království spravedlnosti.

„Spravedlnosti se dostane pouze těm, kteří touží po spravedlnosti takovým způsobem, jako vyhladovělý člověk touží po jídle nebo žíznící člověk po nápoji. Žádný pozemský zdroj nemůže uspokojit hlad a žízeň duše, i kdyby se jí nabízelo sebevětší bohatství, učené filozofie, uspokojení tělesných chutí nebo sláva a moc. Šalomoun poté, co všechny tyto věci vyzkoušel, uzavírá: 'Vše je marnost.'" (5BC 326)

„Pocit nehodnosti a nicotnosti probouzí v srdci hlad a žízeň po spravedlnosti a tato touha nebude zklamána. Ti, kdo vyhradí ve svých srdcích místo pro Ježíše, poznají jeho lásku. Všichni, kdo touží získat podobu povahy Boží, budou uspokojeni.“ (TV 207)

3. Co to je Boží spravedlnost, po které máme podle Kristových slov toužit?

BOŽÍ SPRAVEDLNOST

1. Usiluješ dělat to, co je správné? Je konání správných věcí hledáním spravedlnosti? Mat 6,33

Boží spravedlnost by měla být trvale středem křesťanova zájmu. Někteří lidé se zajímají jenom o běžné potřeby každodenního života; to znamená, že jsou slepí vůči skutečné realitě života, nezajímají se o Boha a jeho vykoupení. Ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, nikdy nebudou spokojeni, dokud nenaleznou pravou spravedlnost, spravedlnost Boží, která se zjevila v osobě Ježíše Krista.

„Spravedlnost Boží je ztělesněna v Kristu. Když přijímáme Krista, přijímáme spravedlnost. Spravedlnosti nedosáhneme bolestným úsilím nebo neúnavnou prací, dary nebo obětmi; Pán ji ochotně dává každému, kdo po ní hladovějí a žízní... 'A nazvou ho tímto jménem: Hospodin – naše spravedlnost.' (Jer 23,6)“ (MB 20)

2. Jakou spravedlnost měl podle Daniela uvést na zemi Mesiáš? Dan 9,24

„Lidé se budou celou věčnost učit, co to znamená odpuštění hříchu a věčná spravedlnost, kterou Mesiáš zajistil svojí obětí. Golgotský kříž je středem všeho. Pokud jej přijmeme, pak Kristova oběť nebude zbytečná. To zjevil Gabriel Danielovi jako odpověď na jeho úpěnlivou modlitbu. O tom také rozmlouvali Mojžiš, Eliáš a Kristus při proměnění. Díky tomu, že se Pán Ježíš ponižil na kříž, může nabízet věčné vysvobození všem, kdo jej následují a kteří se oddělili od světa.“ (EGW, 4BC 1172. 1173)

„Poselství o Kristově spravedlnosti by mělo zaznívat od jednoho konce země až k druhému a tak připravovat cestu Pánu.“ (6T 19)

3. Je žízeň po odpuštění a Kristově spravedlnosti živou realitou tvého života? Pomáháš nějakým způsobem při šíření poselství o Kristově spravedlnosti?

KRISTUS NAŠE SPRAVEDLNOST

- 1. Co to znamená, že Kristus je naše spravedlnost? Jak vysvětlíš skutečnost, že Bůh zůstává spravedlivý, když ospravedlňuje ty, kdo věří v Krista? Řím 3,21-26**

„Když se člověk, který s láskou a vděčností věří v Ježíše, bez výhrad poddá Boží vůli, je mu přičtena spravedlnost a ospravedlnění. A když denně žije v této důvěře, podřízení se a společenství, jeho víra roste a uschopňuje jej přijímat víc a více sdílené spravedlnosti a posvěcení.“ (6BC 502)

- 2. Jak se v životě člověka pozná, že vírou přijal Kristovu spravedlnost? Řím 6,18.19**

Někdy nám není úplně jasné, co pro nás znamená přijmout Kristovu spravedlnost. Je znepokojující, že někdy o tak důležitém předmětu ani moc nevíme. Spasení vírou v Krista je dáno zadarmo a nelze je ničím zaplatit. Byla za nás zaplácena nevyčísitelná cena – život Božího Syna. Přesto musíme vytrvale a celou naší bytostí toužit po Kristově spravedlnosti a jeho spasení. Kristus obětoval svůj život, aby nás zachránil, a od nás se očekává, že dar spásy vděčně přijmeme a Kristu cele podřídíme svůj život. Dokud se s láskou nepoddáme Kristu a nebudeme žít pro něj a ne pro svět, budeme se tvářit jako zbožní, ale svým jednáním to budeme popírat. (2 Tim 3,5)

„Odevzdáme-li se Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s jeho myslí a naše myšlenky se mu podřídí, žijeme jeho životem. Tím si vlastně oblékáme roucho Kristovy spravedlnosti.“ (KP 185)

- 3. Jak Bůh připravuje naše skutky? Ef 2,8-10**

Jsme spaseni z Boží milosti vírou v Krista. Jsme výsledkem mistrovského díla duchovního znovustvoření v Kristu Ježíši za tím účelem, abychom konali dobré skutky. Je důležité mít na paměti, že jsme Božím novým stvořením, spaseni ne díky dobrým skutkům, ale abychom konali dobré skutky. Dobré skutky musí vždy být svědectvím o tom, že se člověk stal novým stvořením; jsou jeho ovocem, ne kořenem.

- 4. V jedné z předchozích poznámek jsi četl o spravedlnosti přičtené a sdílené. Jaký je mezi nimi rozdíl?**

„Spravedlnost, kterou jsme ospravedlněni, je přičtená; spravedlnost, kterou jsme posvěcováni, je sdílená. První z nich nám zajišťuje právo na nebe, druhá nás uschopňuje pro nebe.“ (MYP 35) Boží milost je dostatečně velká na to, aby nám odpustila všechny naše hříchy, a dost silná, aby nám dala sílu překonat hřích.

OSPRAVEDLNĚNÍ MILOSTÍ

1. Jak podobenství o ztracené ovci představuje Boží spravedlnost? V jaké souvislosti se v něm hovoří o spravedlivých lidech? Luk 15,3-7

Podobenství o ztracené ovci jasně učí, že Bůh stále volá ztraceného člověka a že se celé nebe se raduje z každého hříšníka, který činí pokání. Pán Ježíš to potvrzuje, když říká: „Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ (Luk 19,10) Ztracení lidé, stejně jako tomu bylo se ztracenou ovčí, sami nemohou nalézt cestu k Bohu; nestačí na to lidská inteligence nebo síla či vůle. To je důvod, proč nás Bůh v době, kdy jsme ještě byli jeho nepřáteli, smířil smrtí svého Syna. (Řím 5,10) „V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako obět smíření za naše hříchy.“ (1 Jan 4,9.10)

2. Co učí o ospravedlnění podobenství o farizeovi a publikánovi? Luk 18,9-14

Podobenství o farizeovi a publikánovi příhodně ilustruje skutečnost, že ospravedlnění je možné jedině vírou, a ne skutky. Farizeus, plný sebespravedlnosti, nepatřil k těm, kteří hladovějí a žízňají po Boží spravedlnosti. Domníval se, že jeho mnohé dobré skutky mu stačí. Publikán naopak spoléhal pouze na Boží milost, když se modlil: „Bože, slituj se nade mnou hříšným!“ (Luk 18,13) Na závěr Pán Ježíš ujistil své posluchače: „Pravím vám, že celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus.“ (v. 14)

3. Čemu se můžeme naučit o spravedlnosti z podobenství o nemilosrdném služebníkovi? Mat 18,23-35

Podobenství o nemilosrdném služebníkovi učí, že spasení je zadarmo. Jako služebník z tohoto podobenství, tak ani hříšník není schopen splatit Bohu své dluhy. Tak jako král, také náš Pán se nad námi „ustrnul“ a odpustil nám naše dluhy. (Mat 18,27)

Nejsme spaseni za naše dobré skutky, ale pro konání dobrých skutků. „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvoření k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ (Ef 2,8-10)

OSPRAVEDLNĚNÍ V PODOBENSTVÍCH

1. Čím je znázorněno ospravedlnění v podobenství o marnotratném synu? Luk 15,11-32

Pán Ježíš nikdy nepoužil výraz „ospravedlnění vírou“ nebo „přičtená“ a „sdílená spravedlnost“. Místo těchto teologických výrazů, které jsou vždycky abstraktní a někdy ne dost srozumitelné, Ježíš učil konkrétními příběhy ze života, kterým každý mohl rozumět. Takto podobenství o marnotratném synu krásně ilustruje učení o přičtené spravedlnosti. Marnotratný syn pocítil tělesný i duchovní hlad jako důsledek svého pošetilého jednání a to jej vedlo k pokání. Prožil však také radost, když otec svojí laskavostí, odpuštěním a obdarováním uspokojil jeho potřeby. Jak krásně je zde znázorněna závislost hříšníka na Bohu – jak v získání práva na nebe, tak v uschnutí pro nebe.

„Nejlepší oděv“ symbolizuje, jak Bůh hříšníkovi, který uvěří v Boží odpuštění hříchů, uděluje Kristovu spravedlnost.

2. Co nás podobenství o hostině učí o sdílené spravedlnosti? Mat 22,1-14

„Podobenství o svatebním šatu nám předkládá významné naučení. Svatba v podobenství znázorňuje spojení lidství s Božstvím, svatební šat představuje povahu, kterou mají mít všichni, kdo se chtějí zúčastnit svatby.“ (KP 182)

„Svou dokonalou poslušností umožnil Kristus každému zachovávat Boží přikázání. Odevzdáme-li se Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s jeho myslí a naše myšlenky se mu podřídí, žijeme jeho životem. Tím si vlastně oblékáme roucho Kristovy spravedlnosti. Když pak na nás Hospodin shlédne, neuvidí šat z fíkových listů ani nahotu a ošklivost hříchu, ale roucho Kristovy spravedlnosti, kterým je dokonalá poslušnost Hospodinova zákona.“ (KP 185)

Obojí, jak přičtená, tak sdílená spravedlnost, jsou činy Boží milosti. „Nemáme důvod k vyvyšování. Náš jediný důvod k naději je v Kristově spravedlnosti, která je nám přičtena, a v té, kterou koná Duch svatý působící v nás a skrze nás.“ (CK 44)

3. Přijal jsi Kristovu nabídku milosti? Prožíváš proměňující moc této milosti při svém chození s Kristem?

Doporučené studium

Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 20-23; Kristova podobenství, „Tento člověk přijímá hříšníky“ (str. 105-110) a „Ztratil se, a je nalezen“ (str. 114-121); Vítězství lásky Boží, str. 416-418.

Ježíš nezrušil svůj zákon ani své učedníky neosvobodil od povinnosti jej zachovávat. Naopak, rozšířil jeho požadavky. Běžně se má za to, že křesťanství je snazší než židovství. Lidé rádi hovoří o křesťanství spíš jako o náboženství lásky a odpuštění než jako o náboženství kázně a spravedlnosti; dokonce jdou tak daleko, že dávají židovský zákon do protikladu s křesťanskou milostí, jako by spasení z milosti člověka osvobozovalo od poslušnosti Božího zákona.

Víra však zdaleka neruší zákon, naopak jej potvrzuje (Řím 3,31), a milost nám umožňuje jej zachovávat (Řím 8,4) – ne jen literu zákona, ale jeho ducha. To je možné díky tomu, že Bůh píše svůj zákon do srdce. (Žid 8,10) Pán Bůh si od nás přeje víc než jen formální zachovávání požadavků zákona. Zákoníci a farizeové chápali požadavky zákona v rovině viditelných činů a skutků, zatímco Pán Ježíš považuje za důležité každé, i to nejtajnější, hnutí srdce. Náš Pán vyžaduje od kandidátů svého království víc, ne méně.

Diskusní otázky

1. Může člověk být spravedlivým, když po spravedlnosti nežízní? Proč ano? Proč ne?
2. Jestliže spravedlnost můžeme získat jedině vírou, a ne skutky, znamená to, že skutky nejsou důležité?
3. Jaký vidíš rozdíl mezi spravedlností farizeů a spravedlností Kristovou?

Shrnutí

Spravedlnost, o kterou bychom měli usilovat, je spravedlnost Kristova – „roucho Kristovy spravedlnosti, kterým je dokonalá poslušnost Hospodinova zákona“.
(KP 185)

MILOSRDNÍ

Texty ke studiu

Mat 5,7; 6,12.14.15; 2 Moj 34,6.7; Luk 6,36; Jan 3,16; Žid 2,17; Jak 2,12.13

Základní verš

„Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství.“ Mat 5,7

Hlavní myšlenka

Satan se snaží představit Boha jako krutého a nemilosrdného tyrana. Nic však není tak daleko od pravdy jako toto tvrzení. Písmo opakovaně představuje Boha, který se vyznačuje nekonečnou láskou a milosrdenstvím. A jeho přáním je, abychom stejně i my projevovali milosrdenství vůči druhým lidem; tak dosáhneme sami milosrdenství.

Předcházející blahoslavenství (Mat 5,6) poukazovalo na morální vlastnosti člověka. Ujistilo nás, že lidé, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, budou nasyceni.

Páté blahoslavenství, které je předmětem studia tento týden, ukazuje na křesťanovy povinnosti vůči jeho bližním, protože není možné být milosrdný, aniž bychom se dělili s druhými o to, co nám Pán Bůh ve svém milosrdenství dává. Ti, kdo byli nasyceni, musí na oplátku pomáhat sytit ty, kdo hladovějí a žízní. Pán Ježíš pověřuje své učedníky: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ (Mat 10,8)

Sám Pán Ježíš je nám příkladem božského milosrdenství. „Hledte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi.“ (1 Jan 3,1) „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“ (1 Jan 4,10)

Tato láska objímá celé lidstvo. Boží milosrdenství nezná žádné překážky, s výjimkou tvrdosti hříšnickova srdce. Zaslíbení je jisté – každý, kdo žije podle Kristova příkladu a jedná milosrdně, dojde milosrdenství.

MILOSRDNÍ

Dnešní jazyk spojuje milosrdenství se soucitem nebo odpuštěním. Chceme-li toto slovo vnímat v plné šíři biblického významu, musíme je rozšířit o aktivní projev laskavosti, vděčnosti, něžného soucitu a věrnosti. V Bibli je milosrdenství často spojováno se soucitem a věrností – s Božím slitováním a věrností vůči jeho lidu a věrností Božího lidu vůči Bohu. Milosrdní jsou tedy ti, kdo napodobují příklad svého nebeského Otce a projevují soucit vůči bližním, ať jsou kdokoli, a jsou věrní ve svých povinnostech vůči Bohu.

1. Jaké zaslíbení dal Pán Ježíš milosrdným? Mat 5,7

Bůh zaslubuje, že ten, kdo je milosrdný, obdrží milosrdenství. Bůh sám je zárukou naplnění tohoto zaslíbení. Boží děti je mohou prožívat každý den. Ale do jisté míry se tento princip ověřuje také v mezilidských vztazích.

2. Jak s pátým blahoslavenstvím souvisí „zlaté pravidlo“? Mat 7,12

„Princip vyjádřený ve zlatém pravidlu (Mat 7,12) se vztahuje jak na způsob, jak my jednáme s druhými, tak jak na oplátku druzí jednají s námi. Ke krutému, tvrdému a nerudnému člověku se sotva druzí lidé budou chovat laskavě a milosrdně. Naopak ti, kdo jsou laskaví a zajímají se o potřeby a pocity druhých, se často setkávají s laskavou odezvou.“ (5BC 327)

3. Žel, někdy milosrdné jednání lidé neoplácejí stejně. Jak se v takové situaci zachovat?

„Bůh nám dává své požehnání proto, abychom my je dávali zase druhým. Když Boha prosíme o náš vezdejší chléb, dívá se do našeho srdce, zdali jsme ochotni podělit se s těmi, kdo jej potřebují ještě víc než my. Když se modlíme: 'Bože, smiluj se nade mnou hříšníkem', sleduje, jestli projevujeme slitování s lidmi, se kterými přicházíme do styku. To je důkaz našeho spojení s Bohem, když jsme milosrdní tak, jak milosrdný je náš Otec v nebesích.“ (6T 283.284)

4. Jak se projevuje milosrdenství v našem každodenním životě? Jak můžeš projevovat milosrdenství v těch nejběžnějších situacích života vůči lidem okolo tebe?

BŮH JE MILOSRDNÝ

1. Jakými slovy Bůh představil Mojžíšovi svou povahu? 2 Moj 34,6.7

Bůh zjevil Mojžíšovi a skrze něj všem Božím dětem pravou podstatu svého charakteru, totiž, že je nekonečně „milosrdný a milostivý“. Tato slova v sobě zahrnují nekonečnou Boží dobrotu vůči hříšnému lidstvu. Bůh vlastně projevil tuto charakterovou vlastnost, už když napsal svůj zákon na kamenné desky, které Mojžíš rozbil. Tam prohlásil: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující... Prokazuji milosrdenství tisícům těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají.“ (2 Moj 20,5.6)

2. Proč bibličtí pisatelé označují Boha za milostivého a milosrdného? Neh 9,17.31; Joel 2,13; Jak 5,11

Bible stále znovu a znovu opakuje jednu myšlenku: Bůh je „Otec milosrdenství“, jak jej nazval apoštol Pavel. (2 Kor 1,3) Zvláště autorům žalmů činilo velké potěšení, když mohli zpívat o nekonečném milosrdenství Božím. Boží milosrdenství viděli ve všech událostech v průběhu dějin Izraele. Všechny Boží činy je přesvědčovaly, že „Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný.“ (Žalm 103,8) Bůh je nejen „bohatý v milosrdenství“ (Ef 2,4), ale dokonce si „oblíbil milosrdenství“. (Mich 7,18)

3. Můžeš na základě své osobní zkušenosti prohlásit s žalmistou: „Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví?“ (Žalm 25,10)

JEŽÍŠ – MILOSRDNÝ VELEKNĚZ

1. Co nám o Božím milosrdenství zjevuje obraz Krista jako oběti? Jan 3,16

Bůh Otec musel milovat padlého člověka stejně, jako miloval svého jediného Syna Ježíše. Proto byl ochoten poslat jej za nás na smrt na kříži. Ve svém milosrdenství obětoval to nejdražší, co v nebi měl a co mohl planetě Zemi nabídnout. „Nikdo jiný než Syn Boží nás nemohl vykoupit, neboť jen on, jenž byl u Otce, mohl zjevit Boha. Jedině on, jenž znal výšku a hloubku Otcovy lásky, ji mohl zjevit světu. Nic menšího než nekonečně velká oběť, kterou přinesl Kristus pro padlého člověka, nemohlo vyjádřit lásku Otcovu ke ztracenému lidskému rodu.“ (CK 10.11)

2. Jaký důkaz Božího milosrdenství přinesl Pán Ježíš svým životem a učením? Luk 4,18.19; 19,10

Kristova služba většinou zahrnovala skutky soucitů a milosrdenství vůči trpícím. Rád uzdravoval všechny, které satan sužoval. Evangelia popisují, že byl často hnut lítostí, když se dotýkal nemocných. Ve všem, co dělal, se jasně projevovala láska a milosrdenství.

3. Co nám o Božím milosrdenství zjevuje obraz Krista jako kněze? Žid 2,17.18; 4,14-16

Ježíš byl jediným, kdo se dobrovolně rozhodl obětovat se za padlé lidstvo. Svým vtělením se ztotožnil s lidským pokolením, aby se seznámil s utrpením a těžkostmi, které na nás doléhají. Ve své lásce a milosrdenství se stal Bohem mezi námi, sestoupil na naši úroveň. „Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou.“ (2 Kor 5,19) Bůh a jeho Syn nás vždycky milovali stejně a ani Kristova smrt nemohla něco přidat k lásce, kterou nás miluje nebeský Otec.

„Kristus však nepřinesl tuto velkou oběť proto, aby vzbudil v Otcově srdci lásku k člověku nebo aby v něm vyvolal ochotu nás vysvobodit. Ne, to jistě ne. 'Tak Bůh miloval svět, že svého jediného Syna dal.' (Jan 3,16) Otec nás nemiluje proto, že přinesl tuto velkou smírčí oběť, nýbrž přinesl smírčí oběť, protože nás miluje. Kristus byl prostředníkem, skrze něhož mohl Bůh vylít svou nekonečnou lásku na svět padlý do hříchu.“ (CK 10)

3. V jakém smyslu Ježíš učinil kněžími nás? Zj 1,5.6

PODOBAT SE NEBESKÉMU OTCI

1. V čem se máme podobat nebeskému Otci? Luk 6,36

Paralelní verš v evangeliu Matouše zní takto: „Budte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mat 5,48) Jinými slovy – dokonalost, ke které Pán Ježíš vyzývá své učedníky, se projevuje v jejich milosrdenství, kterým svědčí o Bohu. Při tom nejde jen o projev milosrdenství vůči těm, kteří je mají rádi, ale dokonce vůči jejich nepřátelům, kteří je nenávidí a pronásledují. (Mat 5,43-47; Luk 6,27-35)

Boží charakter, jak nám byl zjeven, je normou pro náš život. Pán Ježíš nás vyzývá, abychom se mu stále víc podobali. „Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem jako i Bůh v Kristu odpustil vám. Jako milované děti následujte Božího příkladu.“ (Ef 4,32-5,1)

„Život dítěte se podobá životu jeho otce. Jste-li Božími dětmi, narozenými z jeho Ducha, žijete životem, který vychází z Boha.“ (MB 61) „Pokud jsme narozeni z našeho Otce, je přirozené, že se mu budeme podobat. Je to asi tak, jako když řekneme, že nějaký rys se v rodině dědí nebo že to je rodinná tradice. Někdy slyšíme o někom říkat, že jakoby otci 'z oka vypadl' nebo že se podobají 'jako vejce vejci'. Často můžeme pozorovat určité rysy charakteristické pro členy jedné rodiny a není divu, když se děti v některých projevech podobají rodičům.“ (G. Samaan) „Milosrdní jsou 'účastnými božské přirozenosti' (2 Petr 1,4), projevují soucitnou lásku Boží. Každý, jehož srdce bije v souzvuku se srdcem věčné Lásky, se bude snažit napravovat, a ne odsuzovat.“ (MB 24)

2. Koho Pán Ježíš zobrazil postavou milosrdného Samařana? Luk 10,25-37

Toto podobenství je krásnou ilustrací toho, jak milosrdně Bůh jedná s lidmi, a také živým příkladem, jak by měli křesťané jednat vůči svým bližním. Projevy soucitu, které vidíme u Samařana, ve skutečnosti představují svaté pocity Božího Syna, se kterými přišel na tuto zemi zachránit člověka. S takovými pocity by měl kdykoli a za jakýchkoli okolností každý křesťan jednat se svým bližním, ať je to kdokoli.

3. V čem všem se projevil Samařanovo milosrdenství?

ODPUŠŤ NÁM, JAKO I MY ODPOUŠTÍME

1. Jaký princip Pán Ježíš zdůraznil v případě milosrdenství, odpuštění a soudu? Mat 5,7; 6,12.14.15; 7,1.2

„Pán Ježíš nás učí, že Boží odpuštění přijímáme jen tehdy, když sami odpouštíme jiným.“ (MB 84)

Hlavním důvodem, proč nám dělá problémy odpustit těm, kdo chybovali, je to, že doposud plně nechápeme velikost Božího odpuštění vůči nám. Jeho odpuštění znamená život a bez něho bychom byli odsouzeni k věčné smrti. Tato skutečnost by měla naplňovat naše srdce takovou vděčností, že naše odpuštění druhým lidem se nám bude zdát ničím ve srovnání s jeho odpuštěním. Někdy si můžeme myslet, že máme právo neodpustit, protože ten, kdo nám ublížil, svoji chybu nepřiznal. Ano, on by to měl udělat, ale to není naše starost. Bůh je vždy připraven odpustit hříšníkovi. Navíc, pokud v sobě pěstujeme neochotu odpustit těm, kdo nám ublížili, škodíme sami sobě, a to nejen duchovně, ale také tělesně a duševně.

2. Proč mnohdy jednáme jako ten nemilosrdný služebník? Mat 18,23-35

„Největší poučení obsažené v tomto podobenství spočívá v protikladu mezi Božím milosrdenstvím a tvrdostí člověka. Boží odpouštějící milost má být měřítkem našeho odpuštění. 'Neměl ses také ty smilovat nad svým spoluslužebníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?' (Mat 18,33)

Není nám odpuštěno proto, že odpouštíme, ale jak odpouštíme. Důvod pro každé odpuštění je v nazasloužené Boží lásce. Avšak ve způsobu, jakým jednáme s druhými, ukazujeme, zda jsme tuto lásku přijali. Proto Pán Ježíš říká: 'Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.' (Mat 7,2)" (KP 144)

„Odpuštění však má širší význam, než se mnozí domnívají... Boží odpuštění není pouze právní úkon, kterým nás Bůh osvobozuje od trestu. Není to pouze odpuštění hříchu, ale osvobození od hříchu. Je to dar zachraňující lásky, která přetváří srdce. David správně chápal odpuštění, a proto se modlil: 'Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.' (Žalm 51,12) A jindy řekl: 'Jak je vzdálen východ od západu, tak od nás vzdaluje naše nevěrnosti.' (Žalm 103,12)" (MB 85)

3. Není někdo v tvém okolí, komu dlužíš odpuštění? Co je příčinou, že jsi to ještě neudělal?

Doporučené studium

Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 23-25; Cesta ke Kristu, „Boží láska k člověku“ (str. 7-12); Touha věků, str. 243-245, 448-452; Kristova podobenství, „Kdo je můj bližní“ (str. 226-231) a „Míra odpuštění“ (str. 139-144).

Apoštol Jakub (Jak 2,12) nás vybízí, abychom si představili scénu nebeského soudu. Boží zákon, který nazývá „zákonem svobody“, bude měřítkem, podle kterého Pán Bůh bude posuzovat životy a povahy lidí. Bůh nebude dělat výjimky a „na Božím soudu není milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství“. (v. 13) „Dobře bývá muži, jenž se smiluje“ (Žalm 112,5), protože „milosrdenství vítězí nad soudem“ (Jak 2,13). Pak se splní zaslíbení, které Pán Ježíš dává v pátém blahoslavenství.

Milosrdenství, o kterém Pán Ježíš hovoří, je aktivní princip, který se projevuje v činech lásky vůči bližnímu. Pokud tomu tak není, má milosrdenství jen malou cenu. Na soudu bude milosrdenství rozhodující zkouškou pro přijetí do Božího království. Z toho důvodu Jakub zahrnuje skutky milosrdenství do definice „pravé a čisté zbožnosti“. (Jak 1,27)

Diskusní otázky

1. Jak můžeš projevit příští týden milosrdenství a soucit vůči druhým lidem?
2. Z jaké motivace bychom měli projevovat milosrdenství vůči druhým lidem? Jsme skutečně milosrdní, projevujeme-li milosrdenství jenom proto, abychom milosrdenství získali?
3. Existuje nějaká situace, ve které jsme oprávněni odmítnout odpuštění? Co bychom měli dělat, jestliže zjistíme, že nám dělá potíže někomu odpustit?

Shrnutí

Jenom ti, kdo jsou milosrdní, mohou očekávat, že v den soudu s nimi Bůh bude nakládat milosrdně. Jinými slovy – jen milosrdní naleznou cestu do Božího království.

BLAHOŠLAVENÍ ČISTÉHO SRDCE

Texty ke studiu

Mat 5,8; 15,18-20; Žid 4,12.13; 8,10; Př 4,23; 1 Král 8,39; Žalm 51,3.4.6.10.17

Základní verš

„Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uvidí Boha.“ Mat 5,8

Hlavní myšlenka

Lidé čistého srdce jsou ti, kdo ve svém srdci neskrývají faleš, dvojakost, lest; jsou to lidé čestní, upřímní, čistí uvnitř. Těm Bůh slibuje, že je uvidí.

V šestém blahoslavenství nás Pán Ježíš vede do nitra naší bytosti, k srdci. Jeden autor nazval srdce „svatyní duše“. Čistota myšlenek, slov a skutků závisí na stavu srdce; vždyť „čím srdce přetéká, to ústa mluví“. Při jedné příležitosti Pán Ježíš položil svým posluchačům otázku: „Jak může být vaše řeč dobrá, když jste zlí?“ (Mat 12,34)

Je jasné, že když Pán Ježíš hovořil o těch, kdo mají „čisté srdce“, neměl na mysli absolutní morální čistotu ani jednání, na kterém by se nedalo nic vytknout. Kdybychom to chápali v tomto smyslu, pak by tento Ježíšův výrok byl v přímém rozporu se záměrem blahoslavenství a vůbec podstatou evangelia. Vždyť Pán Ježíš sám prohlašuje: „Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky k pokání.“ (Mat 9,13)

Pán Ježíš oslovuje lidi, kteří jsou čistí uvnitř, přímí, prostí, upřímní, čestní vůči sobě i Bohu. Ježíš promlouvá k těmto lidem a zaslubuje jim, že budou vidět Boha pro čistotu svých snah. Jedna věc je nanejvýš důležitá: Musíme navázat živý, osobní vztah s Pánem Ježíšem – žít v jeho přítomnosti v tomto životě, abychom s ním mohli jednou žít věčně.

KLÍČOVÝ PROBLÉM – SRDCE

Slovo „srdce“ se v Bibli vyskytuje velmi často, ale jen málokdy označuje srdce jako tělesný orgán. Navíc, když bibličtí autoři toto slovo používají v obrazném smyslu, dávají mu mnohem hlubší význam, než mu přisuzují moderní jazyky. Pro nás většinou srdce souvisí s pocity; v Bibli představuje vnitřního člověka, to, čím člověk ve skutečnosti je. Je třeba mít také na paměti, že bibličtí pisatelé považovali srdce za sídlo rozumu nebo, ještě přesněji, za centrum vůle. Ze srdce vycházejí dobré i zlé myšlenky, v srdci se krystalizují rozhodnutí, která ovlivňují lidský život.

„Když Pán Ježíš hovoří o novém srdci, míní tím mysl, život, celou lidskou bytost.“ (4BC 1164)

1. Jak a proti čemu má člověk střežit a chránit své srdce? Př 4,23

Tato moudrá slova jasně hovoří o třech pro náš život velice důležitých skutečnostech:

Co máme střežit? Naše srdce, které je centrem celé naší bytosti.

Jak je máme střežit? Přednostně.

Proč je máme takovým způsobem střežit? Protože všechno rozhodující v našem životě začíná uvnitř. V „srdci“ začíná naše znovuzrození, pokračuje náš duchovní rozvoj a v něm se rozhoduje o naší budoucnosti a věčném životě.

2. Co měl Pán Ježíš na mysli, když mluvil o čistotě srdce? Mat 5,8

„Pán Ježíš neměl na mysli obřadní čistotu (Mat 15,18-20; 23,25), ale vnitřní čistotu srdce. Jsou-li čisté pohnutky, bude čistý i život.“

Lidem s čistým srdcem se odmítání hříchu stalo životní zásadou a svůj život bez výhrad podřídili Bohu... Být 'čistého srdce' neznamena, že se člověk stane absolutně bezhříšným, ale že jeho motivy budou správné, že díky Kristově milosti se obrátí zády k hříchům minulosti a že se bude blížit k ideálu Kristovy dokonalosti.“ (5BC 327)

3. Vztahuje se zaslíbení šestého blažoslovenství na budoucnost, nebo na přítomnost?

SRDCE JE ZÁKEŘNÉ

1. Proč to, co nás znesvěcuje, pochází z nás samých? Co je vlastně znesvěcení? Mat 15,18-20

Zdroj zla se nachází v srdci člověka, ne na povrchu. Vůbec by nám nepomohlo, kdybychom usilovali pouze o čistotu vnější, tak jak to byli zvyklí dělat farizeové. „Slepý farizeji, vyčist' především vnitřek číše, a bude čistý i vnějšek.“ (Mat 23,26) Nemůžeme nést dobré ovoce, pokud nedojde k naší vnitřní proměně. Můžeme se snažit, abychom před druhými navenek vypadali spravedliví, ale uvnitř zůstaneme „samé pokrytectví a nepravost“. (Mat 23,28)

2. Proč má srdce sklon ke zlému? Jer 17,9

Pád našich prarodičů v Edenu se odehrál na rovině srdce, v sídle rozumu a vůle. Adam a Eva uplatnili svou vlastní vůli, místo aby se nechali vést Bohem. Neposlušnost Boží vůle způsobila, že se změnilo jejich srdce, přímo podstata jejich bytosti, pramen všech rozhodnutí. To je důvod, proč je od té doby na každém lidském skutku patrný vliv poskvrněného srdce, to znamená mysli a vůle.

Od pádu našich prarodičů v Edenu jsou naše srdce hříšná. Proto, když Hospodin viděl, „jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý“ (1 Moj 6,5), nemohl zachránit předpotopni svět. A Bůh nás varuje, že „jako bylo za dnů Noe, tak bude i za dnů Syna člověka“. (Luk 17,26)

„To vám říkám a dotvrzuji jménem Páně: nežijte tak, jako žijí pohané podle svých marných představ. Mají zatemnělou mysl a odcizili se Božímu životu pro svou nevědomost a zatvrzelé srdce. Otapěli, propadli bezuzdnosti a s chtivostí dělají hanebné věci.“ (Ef 4,17-19)

3. Co to znamená, když Bible hovoří o „tvrdomi srdce“? Jaké konkrétní kroky můžeš podniknout, abys předešel této duchovní nemoci? Jak by se mohlo tvrdé srdce vyléčit?

JEDINĚ BŮH ZNÁ SRDCE

1. Můžeme si být jisti svými vlastními pohnulkami? Máme právo je posuzovat u druhých? 1 Král 8,39

Je těžké porozumět lidskému srdci. Nejsme schopni objektivně posuzovat ani sami sebe. Také druhé můžeme posuzovat jen na základě toho, co na nich vidíme, což často neodpovídá tomu, co je uvnitř.

Pokud si myslíme, že Boha oklameme tím, že před ním něco skryjeme, klameme tím jen sebe. Bůh zná i ta naše neskrytější tajemství a on zná také zdroj, ze kterého všechny naše myšlenky, slova a činy pramení. Bůh nevidí pouze ty věci, které jsme schopni zakrýt před ostatními, ale vidí dokonce i ty věci, o kterých ani sami netušíme, že jsou v nás. Dokonce když „před lidmi vystupujete jako spravedliví“, říká Pán Ježíš, „Bůh zná vaše srdce: neboť co lidé cení vysoko, je před Bohem ohavnost“. (Luk 16,15) „Nejde o to, nač se dívá člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.“ (1 Sam 16,7)

2. Jak nejistotu o čistotě svých pohnutek řešil David? Žalm 139,23.24

Naneštěstí chceme často udělat na lidi dojem spíše svou vnější spravedlností, než bychom nechali Boha působit na náš vnitřní stav. Je totiž možné předvídat, jak bychom měli jednat, aby nám lidé tleskali, aniž bychom se museli nějak vnitřně měnit.

3. Jakými prostředky Pán Bůh zasahuje lidské srdce? Žid 4,12

Člověk nikdy plně nepochopí, nakolik Bůh využívá své slovo, „meč ducha“, který je „ostřejší než jakýkoli dvousečný meč“ a „proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce“ (Ef 6,17; Žid 4,12), aby rozehnal temnotu v srdci a nechal v něm zazářit světlo. Víme však, že Duch svatý prostřednictvím Božího slova získává vliv na naše srdce a vede nás k pravdě.

Duch svatý otevře tvé uši (Iz 50,5) a osvítlí „vnitřní zrak“ (Ef 1,18) natolik, nakolik jsi ochoten naslouchat Božímu slovu. Pak se rozbřeskuje den a jitřenka ti vzejde v srdci. (2 Petr 1,19)

„V Bibli se projevuje Boží Duch, který vychovává člověka. Z každé stránky Písma svítí nové a drahocenné světlo. K lidskému nitru z nich promlouvá Boží hlas, odhaluje pravdu, objasňuje slova a věty a vyvozuje z nich naučení pro danou situaci.“ (KP 75)

STVOŘ MI, BOŽE, ČISTÉ SRDCE

Než budeš pokračovat ve studiu dnešního úkolu, přečti si celý Žalm 51 a pak se pokus převyprávět jej vlastními slovy. Jaké podmínky je třeba splnit, aby Bůh mohl očistit srdce člověka?

„Uvedený úsek Davidova života je pro kajícího hříšníka pln pozoruhodností. Je jedním z nejsilnějších a nejpůsobivějších příkladů bojů a pokušení lidstva, právě lítosti před Bohem a víry v našeho Pána Ježíše Krista.“ (PP 547)

a) Důležité je mít odvahu přiznat si svůj hříšný stav.

„Doznávám se ke svým nevěnostem, svůj hřích mám před sebou stále. Proti tobě samému jsem zhrěšil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích.“ (verše 5.6)
Bez poznání vlastního stavu a bez upřímného vyznání hříchů nemůžeme získat odpuštění. „Davidova lítost byla upřímná a hluboká. Nesnažil se omluvit svůj zločin. Jeho modlitbu nevyvolalo přání uniknout hrozícímu soudu... Nemodlil se jen za odpuštění, nýbrž za čistotu srdce.“ (PP 546)

b) Člověk musí celým svým srdcem toužit po pravdě.

„Ano, v opravdovosti máš zalíbení, dáváš mi poznávat tajuplnou moudrost.“ (verš 8)
Pán Bůh nás posvěcuje pravdou: „Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda.“ (Jan 17,17) Boží slovo poukazuje na naše hříchy a umožňuje nám tím, abychom se viděli takoví, jací skutečně jsme (Jak 1,23.24); na druhé straně nám ukazuje, jakými se můžeme stát díky Boží milosti.

c) Musíme Boha požádat, aby nám stvořil nové srdce.

„Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.“ (verš 12)
Pán Bůh nám nechce naše srdce pouze očistit; chce nám stvořit srdce nové, tak jak zaslíbil už v Ezech 36,26: „A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha.“

d) Člověk musí přinést Bohu sebe jako živou oběť.

„Zkroušený duch, to je oběť Bohu. Srdcem zkroušeným a zdeptaným ty, Bože, nepohrdáš!“ (verš 19)
To, čeho si Pán Bůh cení, to nejsou vnější známky svatosti, ale vnitřní stav srdce a myslí. (Iz 1,11-17)

BOŽÍ ZÁKON NAPSANÝ V SRDCI

1. Co chtěl prorok vyjádřit obrazem, že Bůh píše své zákony do srdcí svého lidu?

„Na hoře Sinaji Pán napsal své zákony na kamenné desky (5 Moj 4,13) a do knihy. (31,24.26) Přál si, aby tyto zákony byly současně zapsány do srdcí lidí. Izraelci však chápali Boží zákon pouze jako vnější kodex a jeho zachovávání jako záležitost povrchní poslušnosti. Pán Bůh si nepřál, aby lidé měli takový vztah k jeho zákonu. Dával lidem nabídku nového srdce, jenže oni se spokojovali s povrchním náboženstvím. V nové smlouvě se mění lidská srdce a myslí... Lidé činí dobro ne ze své vlastní síly, ale díky tomu, že Kristus přebývá v jejich srdci a žije svůj život v životě věřícího... Jsou zrozeni z Ducha a nesou ovoce Ducha. (Gal 5,22.23) Tato změna se může uskutečnit jedině díky božské moci. Jedině Bůh může vložit svůj zákon do srdcí svých následovníků, i když samozřejmě ne bez souhlasu a spolupráce člověka.“ (7BC 446)

2. Co od nás Pán Bůh očekává? 5 Moj 4,29; 6,5; Kol 3,23

Pána Boha netěší rozdělené srdce, polovičatá služba, příležitostná zbožnost, vybledlé křesťanství. Bůh vyžaduje všechno, nebo nic. „Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.“ (Zj 3,15.16)

„Nemůžeš změnit své srdce, nemůžeš dát Bohu sám od sebe náklonnost svého srdce; můžeš se však sám ze své vůle rozhodnout, že mu budeš sloužit. Můžeš dát Bohu svou vůli, 'neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete a činíte, co se mu líbí'. Tak se celá tvá povaha podřídí vedení Ducha Kristova; tvá náklonnost se soustředí ke Kristu, tvé myšlení bude v souladu s ním.“ (CK 34)

3. Je snadné, nebo obtížné dovolit Pánu Ježíši, aby tě usměrňoval k životu podle své vůle?

Doporučené studium

Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 25-27; Kristova podobenství, „Nové i staré“ (str. 70-76); Patriarchové a proroci, str. 544-547; Cesta ke Kristu, „Zkouška učednictví“ (str. 40-45).

„Vírou můžeme vidět Boha už zde a nyní. Z každodenních zkušeností poznáváme Boží dobrotu a soucit podle toho, jak s námi jedná. Poznáváme ho v povaze jeho Syna. Duch svatý nám umožňuje pochopit pravdu o Bohu a o tom, jehož poslal. Ti, kteří jsou čistého srdce, poznávají Boha v novém, důvěrnějším vztahu jako svého Vykupitele, poznávají čistotu a krásu jeho povahy a chtějí zrcadlit jeho obraz. Vidí v něm Otce, který touží obejmout kajícího syna a jejich srdce naplňuje nevýslovná radost a štěstí.

Lidé čistého srdce poznávají Stvořitele ze stvoření, v krásách, které naplňují vesmír. V psaném Slově čtou ještě zřetelněji zjevení jeho milosrdenství, lásky a milosti. I nejprostším lidem zjevuje pravdy, které neznají moudří a opatrní. Těm, kdo důvěřují a dětským způsobem touží poznat a konat vůli Boží, soustavně odhaluje krásu a drahocennost pravdy, kterou moudří podle světa nechápou. Čím více my sami projevujeme rysy Boží povahy, tím snadněji poznáváme pravdu.

Lidé čistého srdce již zde na světě, v době, kterou jim Bůh vymezil, žijí jakoby ve viditelné přítomnosti Boží.“ (MB 27)

Diskusní otázky

1. Co se rozumí pod pojmem „tvrdość srdce“? Jaký je na to lék?
2. Co to znamená být „čistého srdce“?
3. Co se s námi stane, když Bůh napíše své zákony na naše srdce? Je možné zachovávat Boží zákon, pokud není napsaný v našem srdci?

Shrnutí

Bůh od nás očekává, že mu dáme své srdce a cele se mu odevzdáme. Bůh od nás nechce nic míň.

TVŮRČOVÉ POKOJE

Texty ke studiu

Mat 5,9.43.44; Kol 1,19-21; 2,13.14; Ef 2,3.14; 1 Kor 14,33; Řím 8,2.6; 12,18; 15,33; 16,20

Základní verš

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ Mat 5,9

Hlavní myšlenka

Bůh je zdrojem pokoje. Jeho přáním je, abychom měli účast na jeho pokoji, ze kterého pochází všechna moudrost.

V případě sedmého blahoslavenství teologové uvažují o tom, zda ho Pán Ježíš neadresoval především svým učedníkům. Biblický text však uvádí, že blahoslavenství byla určena nejen učedníkům, ale také zástupům. (Mat 5,1) Mistr v tomto svém projevu představil jednotlivé kroky duchovního růstu. Nacházíme zde výčet zásad, které zajišťují morální růst každé lidské bytosti – zásad a zákonů, které mají obecnou platnost. Toto božské učení je určeno všem, avšak skutečný význam má jen pro ty, kdo je uplatňují ve svém životě.

Šířit pokoj je možné tehdy, když dosáhneme vlastností uvedených v předcházejících blahoslavenstvích. Není možné, abychom se po vzoru Pána Ježíše stali tvůrci pokoje, pokud „pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení“ nebude střežit naše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fil 4,7)

Tak jako Ježíš Kristus přišel na tuto zemi jako tvůrce pokoje, smíření mezi nebem a zemí, tak jeho učedníci jsou povoláni stát se tvůrci pokoje v tomto světě. Takovým způsobem mohou získat slavný titul „synové Boží“, který Bůh určil pro ty, kdo vejdou do nebeského království.

TVŮRCOVÉ POKOJE

1. Jaký význam má slovo „pokoj“ v Bibli? Mat 5,9

Řecký výraz, který je použitý v tomto verši, se nenachází na žádném jiném místě v Bibli – i když sloveso „tvořit pokoj“ se nachází na mnoha místech. Odborníci nejsou schopni určit aramejský výraz stejného významu jako je toto složené slovo. Protože však aramejšтина v Palestině Kristovy doby byla příbuzná s hebrejštinou, není pochyb o tom, že Pán Ježíš použil výraz pocházející ze semitského jazyka.

„Chceme-li plně pochopit, co chtěl Pán Ježíš vyjádřit tím, když hovořil o tvůrcích pokoje, je užitečné uvědomit si, jaký význam měl pokoj v semitském myšlení a jazyku. Řecké slovo 'eirene' zní v hebrejštině 'šalom' a znamená úplnost, důkladnost, prosperitu, podmínku úspěchu.“ (5BC 328)

2. Jaký vztah vidíš mezi tvůrcem pokoje a Božím dítětem? Mat 5,9; Řím 8,14

Pán Ježíš nazývá ty, kdo se jím nechávají vést, Božími dětmi, přesně řečeno – „Božími syny“. Bůh je „Bůh pokoje“ (Řím 15,33) a Pán Ježíš „Knižetem pokoje“. Je tedy přirozené, že ten, kdo v Božím jménu šíří v tomto světě pokoj, je nazván Božím dítětem.

„Být Božím synem znamená podobat se Bohu charakterem. (1 Jan 3,2; Jan 8,44) Tvůrcové pokoje jsou 'Boží synové', protože prožívají pokoj s Bohem a také své bližní vedou k pokoji s Bohem.“ (5BC 328)

3. Proč, podle tvého názoru, je tak těžké vytvářet a udržet mír mezi jednotlivci i národy? Gal 5,22

„Lidé nemohou být strůjci pokoje. Jejich plány na očištění a povznesení jedinců nebo celé společnosti nepřinesou pokoj, protože nezasahují srdce. Jediná moc, která může vytvořit a zachovat skutečný pokoj, je milost Kristova. Uhnízdí-li se tato milost v srdci, vypudí nedobrá hnutí, jež plodí hádky a sváry. 'Místo trní vyroste cypřiš, místo plevele vzejde myrta'; 'poušť i suchopár se rozveselí, rozjásá se pustina a rozkveté kvítím'. (Iz 55,13; 35,1)“ (TV 208)

4. Co můžeš udělat pro to, aby ses tento týden stal tvůrcem pokoje ve své rodině, sboru a ve svém okolí?

BOŽÍ DĚTI

1. Jaké rozdíly vidíš na základě včerejšího studia mezi Božími dětmi a ostatními lidmi? Ef 2,3; Kol 1,21

Tím, že naši prarodiče v Edenu podlehli pokušení a neposlechli Boha, učinili první krok proti Stvořiteli vesmíru, proti Bohem stanovenému řádu, proti zákonům života. Současně se postavili na stranu „vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu“. (Ef 2,2)

Přirozeným důsledkem pádu prvních lidí bylo, že se narušily vztahy mezi Bohem a bytostmi na zemi. Po pádu do hříchu Adam a Eva utekli před Boží přítomností. Nejprve ze strachu, později z nedostatku zájmu o nebeské věci a nakonec z nenávisti vůči Bohu. Boha už pořádně ani neznali; samotné jeho jméno v nich dokonce vyvolávalo hněv. A když apoštol Pavel píše o vzdorných dětech, dodává, že „i my všichni jsme k nim kdysi patřili“. (Ef 2,3)

Nikdo nemůže říci, že je výjimkou. Všichni, ať si to uvědomujeme nebo ne, jsme přirozeně Bohu odcizení a nepřátelští, stojíme pod praporem „knížete tohoto světa“. „Proradná stvoření! Což nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem?“ (Jak 4,4)

2. Jak se naše vzpoura proti Bohu projevuje? Tit 3,3

Nepřátelství mezi námi a Bohem se projevuje ve všech rovinách našeho života. Odcizujeme se Bohu našimi myšlenkami i činy. Když raději děláme to, co se nám líbí, než abychom žili podle Boží vůle, vzdorujeme Bohu. Tím se do našeho života – a do tohoto světa – dostává nepořádek, závist, nenávist, násilí, sváry, utrpení a smrt.

„Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci. Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím.“ (Gal 5,19-21)

3. Proč apoštol Pavel, když hovoří o skutcích těla, nehovoří také o skutcích Ducha, ale o jeho ovoci?

BŮH POKOJE

1. Jak apoštol Pavel nazývá našeho Boha a proč? Řím 15,33; Řím 16,20; 1 Kor 14,33

Na počátku dějin Izraele Gedeon postavil Hospodinu oltář a nazval jej „Hospodin je pokoj“. (Soud 6,24) Většina biblických pisatelů používala tento titul různým způsobem: nazývali Boha „Bohem pokoje“, používali tohoto výrazu při pozdravu nebo požehnání anebo když vyzývali k řádu a pokoji.

„Bůh není nepokojná bytost, ani nepůsobí nepořádek, nejednotu, nesoulad nebo zmatek... Je Bohem pokoje a neměli bychom učit, že bychom jej mohli potěšit bohoslužbou, která se vyznačuje zmatkem jakéhokoli druhu... Křesťanství zdůrazňuje řád. (1 Kor 14,40)“ (6BC 792.793)

2. Proč je Bůh nazýván „Bohem pokoje“? Co jediné může přinést pokoj? Kol 1,20; Řím 5,8.10

Pán Bůh ještě dřív, než byl stvořen svět, vytvořil plán, jak by přinesl mír nejen mezi pozemské bytosti, ale i mezi nebeské zástupy. Bůh se rozhodl, že obnoví mír kdekoli, kde by ve vesmíru vznikla vzpoura proti němu.

Bůh nečekal, až za ním přijdeme s prosbou o vyřešení našeho problému. Vzal iniciativu do svých rukou. „Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní...“ My, „Boží nepřítelé“ jsme „byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna“. (Řím 5,8-10) „To všecko je z Boha, který nás smířil sám se sebou... Nepočítá lidem jejich provinění.“ (2 Kor 5,18.19)

„Židé učili, že hříšník musí nejprve činit pokání a pak mu Bůh projeví lásku. Pokání považovali za prostředek, jak může člověk získat přízeň nebes... Kristus však podobenstvím o ztracené ovci učí, že nejsme spaseni, protože hledáme Boha, ale protože Bůh hledá nás.“ (KP 108)

3. Je něco, co tě odrazuje od toho, abys přišel k „Bohu pokoje“ takový, jaký jsi? Nečeká někdo, že se s ním smíříš?

KRISTUS – NÁŠ POKOJ

1. Jak rozumíš smíření s Bohem? Jaký význam má v této souvislosti Kristova oběť? Byl jí usmířen rozhněvaný Bůh? Kol 1,19.20; Ef 2,14

Jedná se o naše smíření s Bohem a uskutečňuje se díky Ježíši Kristu. „Když jsme tedy ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista.“ (Řím 5,1) Kristus nám nabízí pokoj, „protože smíření přinesla jeho oběť na kříži“. (Kol 1,20) Celé Kristovo vykupitelské dílo je skryto ve slově „pokoj“.

„Kristus přišel, aby nám dal takový pokoj, který nedává svět. (Jan 14,27) Když Kristus vstupuje do srdce, činí tak vždycky se slovy: 'Pokoj vám.' (Luk 24,36)“ (5BC 693)

2. Jakým způsobem může pokoj „Knížete pokoje“ vnést do našich ustaraných srdcí novou naději? Jan 14,27

Kristův pokoj není něčím abstraktním, o čem bychom měli jen teoretizovat, ani ničím prchavým, o čem se dá jen snít, ale je to živá skutečnost v lidském srdci. Ten pokoj, který nám nemůže dát svět, nám pomůže překonat náš strach a dodá nám odvahu, abychom zůstali pevní za všech okolností. „Kníže pokoje“ je mostem, po kterém můžeme přejít všechna nebezpečí. Dává nám důvěru a klid, protože víme, že nás nikdy neopustí.

„Potřebuješ pokoj – mít odpuštění nebes, pokoj a lásku v sobě. Nelze ho koupit za peníze, nelze ho získat rozumem, nelze k němu dospět moudrostí; nemůžeš doufat, že si ho opatříš vlastním úsilím. Bůh ti ho však nabízí jako dar 'bez peněz a zdarma'. (Iz 55,1) Je tvůj, vztáhneš-li jen ruku a uchopíš jej. Pán praví: 'I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé.' (Iz 1,18) 'A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vašeho nitra.' (Ezech 36,26)“ (CK 35)

Pokoj pro tvé ustarané srdce – to je Boží dar, který dostáváš zdarma, protože byl už dříve zaplacen na Golgotě. Dostáváš jej jen proto, že o něj žádáš. Přijmout jej můžeš jen vírou.

OVOCE POKOJE

Přijetí Kristova pokoje přináší trojí ovoce:

1. Pokoj s Bohem (Kol 2,13.14; Řím 8,1)

Prorok Izaiáš o tom prorokoval těmito slovy: „Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (53,5) Když jsme smířeni s Bohem, nemusíme už žít v obavách: „Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti... dědicové Boží, spoludědicové Kristovi.“ (Řím 8,16.17)

2. Pokoj se sebou (Řím 8,2-6)

„Zaměříme-li naši mysl na duchovní věci a ovládne-li naše myšlenky a touhy Boží Duch, dosáhneme zdravého životodárného souladu všech funkcí naší bytosti, který je jistou zárukou a předchutí budoucího života... Přítomnost Ducha svatého přináší do života lásku, radost a pokoj (Gal 5,22), tvoří v nás počátek Božího království, které spočívá 've spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého'. (Řím 14,17)“ (6BC 563)

3. Pokoj s druhými lidmi (Řím 12,18)

Boží pokoj se sám projevuje v našich vztazích vůči druhým lidem. To je důvod, proč zvěstovatelé evangelia musí usilovat o to, aby je doprovázel „Bůh pokoje a lásky“. (2 Kor 13,11; 2 Tim 2,22; Žid 12,14)

„A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“ (Fil 4,7) „Není možné získat pokoj jiným způsobem. Kristova milost, kterou srdce přijme, odstraňuje nepřátelství, urovnává spory a naplňuje člověka láskou.“ (MB 27)

Je samozřejmé, že není možné, abychom se všemi lidmi vždycky prožívali pokoj. Apoštol Pavel nás vybízí, abychom usilovali o pokoj se všemi (Žid 12,14) a abychom žili se všemi v pokoji, pokud to záleží na nás. (Řím 12,18)

Doporučené studium

Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 27-28, str. 58-60; Cesta ke Kristu, „Vyznání“ (str. 27-29).

„Kristus vyslal své následovníky do světa s poselstvím pokoje. Tvůrcem pokoje je každý, kdo tichým bezděčným vlivem ukazuje Kristovu lásku a kdo slovem nebo skutkem vede druhé, aby se zřekli hříchu a odevzdali své srdce Bohu.

'Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.' Vliv pokoje je důkazem jejich spojení s nebesy. Obklopuje je nebeské ovzduší. Blahodárné působení jejich života a krása jejich povahy ukazují světu, že jsou synové Boží. Lidé poznávají, že 'bývali s Ježíšem'. 'Každý, kdo miluje, z Boha se narodil.' 'Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho', ale 'ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží'. (1 Jan 4,7; Řím 8,9.14)" (MB 28)

Diskusní otázky

1. Jestliže Bůh od nás očekává, že budeme šířitelé pokoje, proč Pán Ježíš řekl: „Nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč.“ (Mat 10,34)?
2. Jak může říci člověk, který prožívá těžké životní zkoušky, že má pokoj?
3. Jak se můžeme stát tvůrci pokoje, aniž bychom se dopustili kompromisů vůči pravdě?

Shrnutí

Pokoj, který nám dává Bůh, nám nikdo nemůže vzít. Boží pokoj nás trvale obklopuje jako hradba proti hříchu. Tento pokoj si za žádnou cenu nemůžeme koupit, ale Bůh nám jej zdarma nabízí.

BLAZE TĚM, KDO JSOU PRONÁSLEDOVÁNI

Texty ke studiu

Mat 10,34-36; Jan 15,18-20; 2 Tim 3,12; 1 Petr 4,14-16; Luk 21,12.13; Mat 5,10; 2 Tes 1,5

Základní verš

„Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.“ Mat 5,10

Hlavní myšlenka

Kristus nás vybízí, abychom vzali svůj kříž a následovali jej. To znamená, že musíme jít tou cestou, kterou šel On, a nést naše těžkosti, utrpení a pronásledování. Nelze si usnadnit cestu zkratkou, avšak Kristus je náš průvodce i v nejtěžších úsecích života.

Tak jako předcházející blahoslavenství, která představují jednotlivé stupně duchovního růstu, tak i toto poslední pojednává o zkušenostech a povinnostech křesťana.

Pokud budeme věrně následovat Pána Ježíše a usilovat o jeho ideály, můžeme si být jisti, že budeme pronásledováni. Apoštol Pavel říká, že „všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování“. (2 Tim 3,12) Všechna blahoslavenství, která jsme doposud studovali, se zaměřovala na to, co přináší pravou radost. Avšak také v tomto posledním blahoslavenství je zaslíbena radost, dokonce pro ty, kdo jsou pronásledováni pro Krista.

„Zkouškami a pronásledováním se zjevuje Boží sláva – povaha – na jeho vyvolených. Boží církev, kterou svět nenávidí a pronásleduje, je vychovávána a vzdělávána v Kristově škole. Věřící lidé kráčejí na zemi po úzkých cestách a očišťují se v těžkostech. Jdou za Kristem v bolestných zápasech, prožívají sebezapření, zakoušejí trpká zklamání. Hořké zkušenosti jim ukazují nepravost a ubohost hříchu, pak na něj pohlížejí s odporem. Podílejí se na Kristových utrpeních a budou se podílet i na jeho slávě.“ (MB 30)

KRISTUS – PŘÍČINA SVÁRU

1. Jak vysvětlíš, že tentýž Ježíš, který přišel dát pokoj, přišel také uvést meč? Mat 10,34-36

Lidé často mají za to, že si Pán Ježíš tímto prohlášením protičeří. Cožpak nepřišel dát světu svůj božský pokoj? Jak může v křesťanově životě být současně pokoj a meč?

„Oba výroky jsou však v dokonalém souladu, je-li jim správně rozuměno. Evangelium je poselstvím míru... Avšak celý svět je pod nadvládou satana, nejúhlavnějšího nepřítele Kristova. Evangelium předkládá lidem životní zásady, které jsou zcela odlišné od jejich zvyků a tužeb, a lidé se proti němu bouří. Nenávidí čistotu, která odhaluje a odsuzuje jejich hříchy, a proto pronásledují a hubí ty, kdo by jim chtěli vštěpovat spravedlivé a svaté požadavky evangelia. A v tomto smyslu – protože vyvyšovaná pravda vyvolává nenávist a spor – je evangelium nazýváno mečem.“ (VLB 35)

2. Jakým biblickým příkladem Jan znázorňuje vztah světa vůči Božím dětem? Jak se to projevuje v dnešní době? 1 Jan 3,12.13

Zde máme inspirovanou odpověď na otázku, proč Kain zabil Ábela. Proč svět v průběhu staletí pronásledoval Boží děti? Od okamžiku, kdy vstoupil hřích na svět, probíhá nepřátelství mezi dětmi vzpoury a dětmi Božími, mezi královstvím nebeským a královstvím temnoty tohoto světa. (1 Moj 3,15; Zj 12,7-17) Toto napětí bude trvat až do dne, kdy mocné hlasy v nebesích zvolají: „Vlády nad světem se ujal náš Pán a jeho Mesiáš.“ (Zj 11,15)

„Způsob pronásledování se sice mění s dobou, avšak zásada – duch, který stojí v pozadí – se nemění. Ničí vyvolené Páně již od dnů Ábelových.“ (MB 29)

3. Zakoušíš ty nebo někdo, koho znáš, v současné době pronásledování pro Krista? Co takové pronásledování přináší pro duchovní sílu a růst?

BUDOU VÁS PRONÁSLEDOVAT

1. Na které další příčiny nenávisti a pronásledování Pán Ježíš upozorňuje? Jan 15,18-20

Žijeme ve světě, ve kterém lidé touží po uznání, podřizují se tlaku svých vrstevníků a usilují o popularitu. Všechno odlišné, jiné, v lidech vyvolává strach. Strach vede k agresivnímu chování. „Pán Ježíš nevbuzuje ve svých následovnicích naději, že dosáhnou na zemi slávy a bohatství a že jejich život bude bez těžkostí. Nabídl jim však přednost, že mohou kráčet se svým Pánem po cestách sebezapření a pohany, protože svět je nezná.

Proti Spasiteli, který přišel vykoupit ztracený svět, se postavily spojené síly nepřátel Boha i lidí. Zlí lidé a padlí andělé se spojili v nemilosrdném odporu proti Knížeti pokoje. I když se v každém jeho slově i činu projevoval božský soucit, pocítil vůči sobě zarputilé nepřítelství, protože se nepodobal světu.“ (MB 29)

2. Jaké povzbuzení a ujištění dal Pán Ježíš svým učedníkům, když jim sdělil, že na světě budou mít soužení? Jan 16,33

Pán Ježíš nejen své učedníky varoval, že budou muset snášet protivenství, ale také je povzbuzoval a ujišťoval, že dosáhnou vítězství, protože ten, který je v nich, „je větší než ten, který je ve světě“. (1 Jan 4,4) My, Kristovi učedníci, kteří žijeme v posledních dnech pozemských dějin, můžeme vyhlížet do budoucnosti s důvěrou a nadějí, protože víme, že náš Mistr přemohl svět.

„Kristus neselhal, ani nezmalomyslněl, a jeho následovníci mají projevovat víru stejně vytrvalou... Mají získat sílu, která odolá zlu, sílu, kterou nezdolá ani země, ani smrt, ani peklo, sílu, která jim umožní zvítězit, jako zvítězil Kristus.“ (TV 481)

3. Dovolujeme, aby něco vstoupilo mezi nás a Krista? Nepřehlídíme něco, co by mohlo podrývat naši lásku a věrnost vůči němu?

S modlitbou přemýšlej nad slovy apoštola Pavla, aby se posílila tvoje víra v Krista. Když se oddáme Kristu i v utrpení a pronásledování, jeho láska a pravda nakonec v našem životě zvítězí. „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bida, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: 'Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.' Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.“ (Řím 8,35-37)

TOUHA ŽÍT ZBOŽNÝM ŽIVOTEM

1. Je možné žít v tomto světě zbožným životem a nebýt pronásledován? Co si myslíš o Pavlově výroku? 2 Tim 3,12

„Mezi spravedlností a hříchem, láskou a nenávistí, pravdou a lži je nesmiřitelný rozpor. Kdo ukazuje Kristovu lásku a krásu jeho svatosti, odvádí poddané ze satanova království. Kniže zla se tomu snaží zabránit. Všichni, kteří jsou naplněni Duchem Kristovým, musí počítat s pronásledováním a potupou.“ (MB 29)

Když se nacházíme uprostřed pronásledování pro Krista, jsme v pokušení myslit jen na momentální situaci. Uvědomujeme si však, že v tomto boji mezi Kristem a satanem jsme ve spojení s celým vesmírem? Zcela jistě nebojujeme sami, protože jsme na straně Krista, andělů a všech Božích dětí. Čím více milujeme Krista a jsme oddáni jeho pravdě, tím více se satan a zlé bytosti hněvají. Neztrácejme však odvahu, protože síly spravedlnosti, které stojí na naší straně, jsou mnohem větší než satanovy síly vysílané proti nám.

2. Na co apoštol Pavel upozorňoval věřící? Platí jeho slova obecně, nebo je musíme chápat v historické souvislosti? Skut 14,22

„Proč se tedy zdá, že pronásledování ve velké míře ustalo? Jediné odůvodnění pro to je, že církev se přizpůsobuje světu a jeho měřítkům tak, že nevyvolává odpor. Jen proto, že zavládl duch ustupování hříchu, jen proto, že velké pravdy slova Božího jsou přijímány lhostejně a protože je v církvi málo skutečné zbožnosti, je křesťanství ve světě zdánlivě tak oblíbené. Obnovme víru a sílu rané církve – a oživne duch pronásledování a ohně znovu vzplanou.“ (VLB 36)

3. Prožil jsi v poslední době pronásledování pro Krista? Může mít dnes i jinou než násilnou formu?

HANOBENÍ PRO JMÉNO KRISTOVO

1. Proč hanobení pro Krista přináší nám radost a Bohu slávu? Mat 5,11.12; 1 Petr 4,12-16

Pán Ježíš v osmém blahoslavenství prohlásil, že jedině ti, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, mohou i přes utrpení poznat radost, která přichází shůry. Pronásledovaní křesťané mohou pocítovat uspokojení z toho, že mají podíl na „Kristově utrpení“. (1 Petr 4,13) Vědí, že trpí proto, že jsou křesťané. Jejich utrpení je důkazem toho, že na nich „spočívá duch slávy“. (v. 14)

V apoštolské době bylo jméno křesťan poprvé použito pravděpodobně jako posměšné označení pro Kristovy následovníky. To je důvod, proč apoštol Petr vyzývá křesťany, aby se nestyděli, ale spíš žili k Boží slávě. A přesně to se také stalo. Křesťané v prvních stoletích Krista slavili tím, že byli pronásledováni pro jeho jméno.

2. Kdy je pro křesťana utrpení slávou a kdy hanbou? 1 Petr 2,19-21; 4,15

Je-li pro křesťana nespravedlivé utrpení pro Krista ozdobou, je pro něj naopak hroznou pohanou, pokud trpí „za vraždu, za krádež nebo jiný zlý čin anebo za intriky“. (v. 15)

Každý člověk se přirozeně chce utrpení vyhnout; avšak někteří lidé projevují opačný sklon – pronásledování vyhledávají. Mají jakýsi mučednický komplex, který, jak se zdá, k nim neustále těžkosti jakoby přitahuje.

„Nikdo by neměl porušovat Boží příkázání proto, aby unikl pronásledování. Nechtě však každý vezme v úvahu Kristova slova: 'Když vás budou pronásledovat v jednom městě, prchněte do jiného.' (Mat 10,23) Pokud tomu můžete zabránit, nevydávejte se do rukou těch, kteří jednají pod vedením ducha antikristova. Měli bychom udělat vše, abychom před útlakem a krutostí ochránili ty, kdo jsou ochotni trpět pro pravdu.“ (9T 230)

3. Jaký je tvůj postoj vůči pronásledování? Jak se chováš, když se v něm ocitáš? Bojuješ proti němu, vyhýbáš se mu, poddáváš se mu, nebo jej přivoláváš?

PŘÍLEŽITOST K SVĚDECTVÍ

1. Říká se, že všechno zlé je k něčemu dobré. Platí to také o pronásledování?
Luk 21,12.13

Vyhledávat pronásledování není správné, ale ještě větší chybou by bylo, kdybychom si mysleli, že Bůh sesílá pronásledování pro dobro svých dětí a pro rozvoj svého díla. Bůh nikdy není původcem zla, ani si nepřeje, aby jeho děti trpěly. Platí však také, že „kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost“. (Řím 5,20) Tam, kde se rozmůže pronásledování, Bůh ihned zasahuje svojí milostí, aby jeho děti vytrvaly a zvítězily a tak vydaly svědectví pravdě.

2. Které zkušenosti ze života apoštola Pavla byly naplněním slov Pána Ježíše z Luk 21,12.13? Fil 1,12-14; Skut 16,22-34

„Bůh chce, aby pravda byla postavena do popředí a stala se předmětem ověřování a diskusí i přes to, že s ní lidé opovrhují. Je třeba vyburcovat mysl lidí. Pán Bůh používá každého nedorozumění, každou potupu a každou snahu omezit svobodu svědomí jako prostředek k probuzení lidí, kteří by jinak zůstali neteční.“ (MB 31)

První pronásledování církve v Jeruzalémě je typickým příkladem, jak Bůh používá léčku nepřítele pro uskutečnění svých záměrů. (Skut 8,1.4; 11,19-21)

„Marné byly satanovy snahy zničit církev Kristovu násilím. Velký zápas, v něm učedníci Ježíšovi obětovali své životy, neskončil, když tito věrní praporečníci padli na svém místě. Tím, že byli poraženi, zvítězili. Dělníci Boží byli zabiti, avšak dílo Boží pokračovalo dál. Evangelium se dále šířilo a počet jeho přívrženců dále rostl. Pronikalo do krajín, kam se nedostali ani římsští orli. Jak pravil jeden křesťan pohanským vládcům, kteří neustávali v pronásledování křesťanů: 'Můžete nás zabíjet, mučit nás a odsuzovat... Vaše nespravedlnost je důkazem, že jsme nevinni... Ani vaše krutost... vám nepomůže.' Byl to pro ně jen silnější podnět, aby přivedli další k svému přesvědčení. 'Čím více nás kosíte, tím více roste náš počet, krev křesťanů je setbou.'" (VLB 31.32)

3. Znáš nějaký případ, kdy evangelium vstoupilo do některé země, oblasti, města nebo rodiny přes překážky anebo právě díky jim?

Doporučené studium

Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 29-30; Skutky apoštolů, str. 23.24.58.59; Touha věků, str. 208.

Kristova zaslíbení obsažená v blahoslavenstvích se částečně naplňují už v tomto pozemském životě, plně se však uskuteční teprve tehdy, až nastane slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista.

„Hledte vzhůru, aby vaše víra stále rostla. Ať vás tato víra vede po cestě směřující do bran Božího města, kde vás čeká skvělá, věčná a neomezená budoucnost slávy, určená pro vykoupené. 'Buďte tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně. Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. I vy tedy trpělivě čekejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko.' (Jak 5,7.8)" (9T 287.288)

Diskusní otázky

1. Pán Ježíš své učedníky při různých příležitostech varoval, že budou pronásledováni. Jaký důvod pro toto pronásledování uvedl?
2. Proč apoštol Pavel považoval pronásledování za téměř nevyhnutelné v životě křesťana?
3. Za jakých okolností můžeme pronásledování považovat za důvod k radosti?
4. Přivoláváme si někdy pronásledování? Jakým způsobem? Jak tomu můžeme zabránit?
5. Jaký užitek můžeme mít z pronásledování? Můžeš uvést příklady, kdy někdo byl pronásledován a nakonec mu to přineslo požehnání?

Shrnutí

Křesťané nemohou očekávat, že jejich pozemská pouť bude snadná. Pán Bůh nám slíbil, že od zkoušek, starostí a zmatků tohoto života budeme osvobozeni, teprve až dojdeme do cíle.

KDYŽ VÁS LIDÉ BUDOU TUPIT

Texty ke studiu

Mat 5,11.12; 21,35.38; 1 Tim 1,13; 2 Kor 4,4; Jan 16,2; Dan 7,21.22.25; 12,1; Zj 7,13-15

Základní verš

„Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.“ Mat 5,12

Hlavní myšlenka

Pán Ježíš přímo oslovuje své učedníky a vyzývá je, aby se radovali, když budou pronásledováni pro něj. Neříká, že samo utrpení by pro učedníky mělo být potěšením, ale že v utrpení by měli hledět na odměnu v nebesích.

Nebudeme se zabývat otázkou, zda Matouš 5,11.12 je devátým blahoslavenstvím, anebo zda jsou tyto verše pouze rozvedením osmého. Místo toho se pokusíme trochu hlouběji pochopit jejich poselství.

Z obsahu těchto Ježíšových slov se na první pohled zdá, že jde pouze o rozvíjení předchozího blahoslavenství. Slovesný tvar však naznačuje, že Mistr už nechce obecně hovořit k celému zástupu shromážděnému okolo něho, ale že se rozhodl promluvit přímo k učedníkům. Tomu nasvědčuje změna z neosobní třetí osoby sloves použitých v předchozích blahoslavenstvích na přímější druhou osobu v těchto verších. Zde Mistr nehovoří o pozeňání pro ty, kdo naplní uvedené vlastnosti tak, jak to činil v předcházejících blahoslavenstvích. Oslovuje své učedníky osobním, přímým způsobem a vyzývá je, aby radostně přijímali utrpení a potupu pro Kristovo jméno a již nyní se těšili z odměny, která na ně čeká v nebesích. Během studia zaměříme naše myšlenky na odvěký spor mezi silami dobra a zla a také na velké závěrečné soužení, které se zanedlouho stane součástí svědectví o pravdě.

BLAZE VÁM

1. Kteří potupení a pronásledování jsou blahoslavení? Mat 5,11

Pán Ježíš říká učedníkům, že by měli prožívat radost, i když na ně dolehne pronásledování. Zdroj této radosti však není v nich samých. Je to radost, kterou jim On slibuje dát. V každém blahoslavenství Pán Ježíš uvádí nějakou příčinu radosti: chudoba v duchu, pláč, hlad a žízeň, pronásledování. Všichni jsou blahoslavení, protože Pán Ježíš jim zaslibuje království nebeské, potěšení, nasycení, titul „synové Boží“.

Pronásledování samo o sobě nemůže být příčinou radosti pro ty, kdo trpí. Apoštolé nejásali proto, že se dostali na hranici, do zkoušek nebo do soužení. Pronásledování nebylo záslužným skutkem. Radost pronásledovaného křesťana má svůj zdroj v Kristu. Pán Ježíš upřesňuje, že blahoslavení jsou ti, kdo jsou tupeň a pronásledování „pro Krista“ neboli „pro mé jméno“. (Luk 21,12) Radovat se mohou proto, že na nich „spočívá duch slávy, duch Boží“ a protože jsou křesťané. (1 Petr 4,14.16)

2. Které dvě příčiny radosti uvádí Pán Ježíš? Mat 5,12

Jednotlivá blahoslavenství již nastínila, jakou odměnu obdrží Kristovi učedníci. Nyní se zmiňuje také o tom, kde je tato odměna čeká – „máte hojnou odměnu v nebesích“. (Mat 5,12) Teprve v nebeském království obdrží vykoupení odměnu, kterou Pán pro ně připravil.

Druhý důvod pro radost z pronásledování Pán Ježíš vyvozuje ze srovnání s proroky. Ti, kdo jsou pronásledováni podobně jako proroci, mohou také očekávat takovou odměnu, jaká je určena prorokům. „A ti všichni, ačkoliv osvědčili svou víru, nedočkali se splnění toho, co bylo zaslibeno, neboť Bůh, který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás.“ (Žid 11,39.40)

„Proto místo, aby pronásledování učedníky Kristovy zarmucovalo, má jim působit radost. Je důkazem, že kráčejí ve šlépějích svého Mistra.“ (MB 29)

3. Jak reaguješ na to, když tě druzí pomlouvají nebo se tě snaží ponížít?

PODOBENSTVÍ O ZLÝCH VINAŘÍCH

1. Co vede lidi k nepřátelství vůči Božím poslům? Mat 21,35.38

Podobenství o zlých vinařích potvrzuje Boží nekonečnou trpělivost a dobrotu vůči lidem. Současně poukazuje na lidskou nevďečnost a krutost. Je pravda, že toto podobenství bylo namířeno především do řad Izraelců, ale je také ilustrací všeobecného postoje lidí vůči Božím poslům. Když Štěpán použil toto podobenství ve své obhajobě, výsledkem byla jeho mučednická smrt. Řekl: „Byl kdy nějaký prorok, aby ho vaši otcové nepronásledovali? Zabili ty, kteří předpověděli příchod Spravedlivého, a toho vy jste nyní zradili a zavraždili.“ (Skut 7,52)

2. Co bylo příčinou Ježíšových tvrdých slov k zákoníkům a farizeům? Mat 23,29-35

„Vzácná slova pravdy, jež vyšla onoho památného dne z úst Kristových, zapadla do mnoha srdcí a zůstala tam uložena. Těmto srdcím se otevřely nové myšlenky, probudily se v nich nové touhy a začal pro ně nový život. Po Kristově ukřižování a po jeho vzkříšení postavili se tito lidé do čela a splnili své božské pověření s moudrostí a horlivostí, jež odpovídá velikosti díla... Nesmírné byly důsledky, jež měla Spasitelova slova na užaslý, ustrnulý dav v chrámu v Jeruzalémě.“ (TV 434)

3. Co můžeš ze Štěpánova chování usuzovat o jeho vztahu k Ježíši? Skut 7,55.56.60

To, že jsme ochotni položit život pro Krista, je důkazem skutečnosti, že jsme umřeli sobě a žijeme v Kristu. Je to důkazem toho, že jsme plně oddáni Kristu, že Pán Ježíš má pro nás největší cenu, větší než náš vlastní život. Je to jasným potvrzením toho, že náš život je skrytý v Kristu a že máme jistotu věčného života. Není účinnějšího svědectví, než když mužové a ženy jsou ochotni pro Krista položit svůj život.

„Když byl ušlechtilý a výřečný Štěpán ukamenován z popudu velerady, věc evangelia tím neutrpěla... Saul, farizeus a pronásledovatel křesťanů, se stal vyvoleným nástrojem, který měl nést jméno Kristovo před pohany, krále a syny Izraele.“ (MB 31.32)

4. Kdyby se příslušnost ke křesťanství považovala za zločin, který by se trestal smrtí, a ty bys byl uvězněn, protože jsi křesťan, našlo by se dost důvodů pro to, aby tě usvědčili?

OSLEPENÍ BOHEM TOHOTO SVĚTA

1. Co způsobuje duchovní slepotu? 1 Tím 1,13; 2 Kor 4,4; Jan 16.2.3

Lidé pronásledovaní pro spravedlnost nezřídka prosili Boha o odpuštění pro své pronásledovatele. Pán Ježíš jim v tom byl příkladem, když se na kříži modlil: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ (Luk 23,34) Poté, co apoštol Petr otevřeně obvinil své posluchače, že zabili „Původce života“, dodal: „Vím ovšem, bratří, že jste jednali z nevědomosti, stejně jako vaši vůdcové.“ (Skut 3,15.17) Apoštol Pavel na základě vlastní zkušenosti napsal, že kdyby vládcové tohoto věku poznali Boží moudrost, „nebyli by ukřižovali Pána slávy“. (1 Kor 2,6-8) Snad nikdo nepoznal tak dobře jako Pavel, jak snadno mohou náboženské předsudky vést k násilí. „Také já jsem se ovšem domníval, že musím všemožně bojovat proti jménu Ježíše Nazaretského.“ (Skut 26,9)

2. Kdo vede neustálý boj proti Božímu lidu a jak se to projevuje? Ef 6,11.12; 2 Tes 2,9; Mat 22,3-6

Tak jako je tajemstvím zbožnosti nepochopitelné Boží dílo na lidském srdci, tak je také tajemstvím nepravosti práce toho, koho Bible nazývá „dábel“ a „satan“. Je to antikrist, velký protivník Božích dětí. Když je nemůže přemoci násilím, snaží se je svést různými způsoby lstivých podvodů a zázraků.

3. V čem je zásadní rozdíl mezi působením Boží moci, kterou Bůh chce z lidí učinit své nástroje, a působením satana?

„Bůh neznásilňuje vůli ani svědomí; satan se stále uchyluje k násilí a zastrašování, aby dostal pod svou moc ty, jež nemůže jinak svést. Zastrašováním nebo násilím se snaží ovládnout svědomí a zajistit si, aby byl uctíván. Aby toho dosáhl, působí skrze náboženskou i světskou moc, které ponouká, aby si vynucovaly poslušnost lidských zákonů a zanedbávání zákona Božího.“ (VLB 421)

BLÍZKOST NEBESKÉHO KRÁLOVSTVÍ

Prorok Ámos říká, že „Panovník Hospodin nečiní nic, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům.“ (Ámos 3,7) Bůh skutečně zjevil, jaké těžkosti v průběhu lidské historie čekají Boží lid. Nečiní to proto, aby je strašil, ale aby je povzbudil k věrnosti a varoval je, aby se připravili, že pronásledování potrvá 1260 roků. O tomto prorockém údobí se Bible zmiňuje sedmkrát (Dan 7,25; 12,7; Zj 11,2.3; 12,6.14; 13,5), a to vždy v souvislosti s bojem mocností temnoty proti Božímu lidu. Také Pán Ježíš se v prorocké řeči zmiňuje o této dramatické době v dějinách křesťanské církve. (Mat 24,8-10)

**1. Jaké ujištění nám dává proroctví v souvislosti s koncem pronásledování?
Dan 7,18.22.25.26**

„Všechna pozemská království pomínou, ale království Nejvyššího zůstává na věky. Násilí a nadvláda zlých mocností může nějakou dobu trvat, ale brzy skončí. Potom bude tato země obnovena pod vládou právoplatného Vlastníka, který se o ni podělí s vykoupenými. Ty, kterými lidé pohrdali a utlačovali je, Bůh brzy oslaví a vyvýší.“ (4BC 830)

2. Proč Bůh zkrátil dny soužení z proroctví o 1260 letech? Mat 24,22

„Pronásledování církve netrvalo celou dobu 1260 let. Bůh v milosrdenství ke svému lidu zkrátil dobu jeho trpkých zkoušek. Když předpovídal 'velkou tíseň', která přijde na církev, Spasitel pravil: 'Kdyby ony dny nebyly zkráceny, ani jediný člověk by se nezachránil; ale k vůli vyvoleným budou ony dny zkráceny.' (Mat 24,22) Vlivem reformace skončilo pronásledování před rokem 1798.“ (VLB 194)

3. Jakou změnu do tvého života přináší jistota, že pravda brzy zvítězí, velký boj skončí a zlo bude navždy odstraněno? Těšíš se na ten den? Co bys mohl udělat pro to, aby se o této radostné naději dozvěděli i další lidé?

PŘÍPRAVA NA DOBU SOUŽENÍ

1. Jakou naději pro dobu soužení nám Bůh dává? Daniel 12,1

Při výhledu na dobu velkého soužení bychom snadno mohli myslet jen na utrpení. Musíme se však dívat na dobu soužení v souvislosti s Dan 12,1. Všimni si, že popis doby soužení začíná i končí velkým povzbuzením. Na začátku zdůrazňuje, že v oné době povstane Mikael, velký ochránce, a bude stát při Božím lidu, a na konci čteme o tom, že Boží lid bude vysvobozen.

Boží lid poslední doby by se neměl nechat svést v otázkách budoucnosti světa a nadcházející krize. S Pánem, který stojí po jeho boku a dává mu jistotu vysvobození, projde takovou krizí vítězně. Bůh nás v této záležitosti nenechává v nevědomosti. Dal nám nejen biblická proroctví určená právě pro křesťany doby konce, ale navíc prostřednictvím daru proroctví dal církvi ostatků jasný výhled na závěrečné události.

„Svět je zmitán duchem války. Proroctví jedenácté kapitoly Daniela se již téměř naplnilo. Brzy se začnou odehrávat hrozné události, předpověděné v proroctvích.“ (9T 14)

2. Jaké zaslíbení dal Pán své církvi ohledně závěrečného soužení? Co znamená „zachovat Boží slovo“ a v čem máme vytrvat? Zj 3,10

Doba soužení a zkoušky nás povede k tomu, abychom spolehli na Boží zaslíbení. Bude od nás vyžadovat takovou vytrvalost, pevnost a trpělivost, jakou měl Pán Ježíš, když prožíval utrpení.

„Až přijde čas zkoušky, zjeví se ti, kdož učinili slovo Boží pravidlem svého života. V létě není znatelného rozdílu mezi stromy stálezelenými a těmi ostatními; když však přijdou zimní bouře, zůstanou stálezelené stromy nezměněny, kdežto ostatní přijdou o listí.“ (VLB 429)

„Jen ti, kdož posilní mysl pravdami Bible, obstojí v posledním velkém boji.“ (VLB 423)

3. Na co víc myslíš: na dobu soužení, nebo na Krista, který tě bude podpírat ve chvílích těžkostí? S modlitbou přemýšlej o své odpovědi.

Doporučené studium

Vítězství lásky Boží, str. 339-340, 368-369; Kristova podobanství, „Boží vinice“ (str. 174-177); „Bez svatebního šatu“ (str. 184-186).

„Dědici Boží přicházejí z chatrčí, z chýší, z věznic, z popravišť, z hor, z pouští, z jeskyní zemských a dutin mořských. Na zemi 'strádali, zakoušeli útlak a násilí'. (Žid 11,37) Milióny jich odešlo zneuctěno do hrobu, protože neochvějně odmítali přijmout klamná tvrzení satanova. Lidské soudy je soudily jako nejsprostší zločince. Avšak nyní 'sám Bůh soudce jest'. (Žalm 50,6) Nyní se rozsudek vynesený na zemi obrátí... Už nejsou slabí, zarmoucení, rozehnaní a utlačení. Od nynějška budou stále s Pánem. Stojí před trůnem oděni rouchem bohatším, než kdy měli na sobě nejvznešenější lidé na zemi. Jejich hlavy zdobi diadémy nádhernější, než jaké kdy zdobily hlavy pozemských vládců. Dny bolesti a nářků navždy skončily.“ (VLB 462)

Diskusní otázky

1. Když Boží nepřátelé pronásledují křesťany, jejich snahou je zpravidla odstranit Boží vliv. Jak to však většinou dopadne? Dej několik příkladů z dějin.
2. Proč většina lidí Boží posly a proroky nepřijímá?
3. Jak bychom mohli najít víc času na společenství s Bohem, na studium Bible a spisů Ducha proroctví?
4. Jak se můžeme připravit na přicházející pronásledování?

Shrnutí

Každý z nás je součástí velkého sporu – zápasu sil zla proti silám dobra. Čím víc se přibližuje konec, tím víc se satan snaží zmobilizovat své síly v boji proti Božímu lidu, protože ví, že má krátký čas. V tomto boji však nejsme sami. Bůh nám slíbil, že až do konce bude s námi, a v nebesích pro nás připravil taková požehnání, jaká si ani nedovedeme představit.

VY JSTE SŮL ZEMĚ

Texty ke studiu

Kol 4,6; Luk 14,34.35; Mat 5,13.44.47; 1 Jan 4,8; Jan 17,18; 4 Moj 18,19

Základní verš

„Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K něčemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.“ Mat 5,13

Hlavní myšlenka

Církev, kterou Bůh povolal, aby jej reprezentovala v tomto světě, žije v neustálém nebezpečí, že tuto velkou odpovědnost ztratí ze zřetele. Úkol na tento týden si klade za cíl obnovit v nás vědomí odpovědnosti za hlásání Boží lásky a pravdy, kterou nám Bůh svěřil.

Ježíš Kristus nazval své přátele „solí země“. Měli bychom si uvědomit tři skutečnosti:

1. Pán Ježíš zdůraznil skutečnost, že svým poznáním pravdy by jeho následovníci měli sloužit k užítku druhých lidí.
„Soli si vážíme pro její konzervační vlastnosti. Jestliže Bůh nazývá své děti solí, chce je tím naučit, že jim dal svou milost proto, aby se staly nástroji pro záchranu jiných.“ (MB 33)
2. Pán Ježíš přikázal svým následovníkům, aby se setkávali s ostatními lidmi a šířili mezi nimi svoji víru.
„Sůl může konzervovat jen tehdy, jestliže je promíchána s látkou, do níž se přidává, pronikne jí a prostoupí. Podobně také spasitelná moc evangelia může lidi zasáhnout jen pomocí osobních styků a přátelství.“ (MB 33)
3. Pán Ježíš přirovnáním k soli církev rovněž varoval. Sůl, která ztratí svoji slanost, se stává bezcennou a je většinou na vyhození.

POUŽITÍ SOLI

1. Co chtěl apoštol vyjádřit obratem „vaše slovo ať je vždy... okořeněné solí“? Kol 4,6 (řec. orig. – viz poznámka pod čarou)

V době, kdy žil Kristus na této zemi, se sůl používala na ochucení jídla a ke konzervaci potravin. Ježíšovým posluchačům bylo jasné, že je přirovnáním k soli Pán Ježíš pověřuje úkolem, aby hodnoty Božího království činili druhým lidem přitažlivými a aby je chránili před zkažením. Když Ježíš vyhlásil zásady, na kterých stojí Boží vláda v nebi i na zemi, zdůraznil, že všichni, kdo se vydávají za Boží přátele, musí tyto zásady prožívat a současně je šířit mezi své nevěřící přátele.

2. Pán Ježíš řekl svým učedníkům: „Vy jste sůl země.“ Neřekl: „Vy máte sůl země.“ Jaký rozdíl vidíš mezi těmito dvěma formulacemi? Mat 5,13

„Dietrich Bonhoeffer zdůrazňuje, že Kristus řekl: 'Vy jste sůl země.' Ne: 'Vy máte sůl země.' Při vydávání svědectví nás nikdo nemůže zastoupit, svědectví se ani neuskutečňuje tím, že bychom lidem dávali něco, co máme, ale je spíše výsledkem toho, že se sami dáváme druhým lidem. Jsme solí, a tak jako sůl se sama dává, i my se máme dávat. Skutečně, když se budeme dávat druhým lidem v nesobecké službě, Kristova velká láska se projeví přímo hmatatelně.“ (Philip G. Samaan)

3. Jaké naučení bychom si mohli vzít z toho, že sůl plní své poslání jedině tehdy, když ji přidáme do jídla?

Tak jako se sůl musí zamíchat do jídla, aby se projevila její chuť, tak Pán Ježíš přišel na tento padlý svět, aby se sblížil s lidmi a „osolil“ jejich život svým životem. Z vlastní iniciativy se setkal s lidmi tam, kde byli, a nechal jim okusit chuť své lásky a vůni svého života. „Nikoho nenapadne, aby na sůl nasypal jídlo. Sůl je zde aktivní. Považovali bychom to za směšné, kdyby někdo drobil jídlo do soli.“ (Philip G. Samaan) „Sůl může konzervovat jen tehdy, jestliže je promíchána s látkou, do níž se přidává, pronikne ji a prostoupí. Podobně také spasitelná moc evangelia může lidi zasáhnout jen pomocí osobních styků a přátelství.“ (MB 33)

4. Jak „chutná“ tvé křesťanství lidem, se kterými žiješ? Je-li pro ně nepřitažlivé, nechutné, jak ho „osolíš“?

PROBLÉM VĚRNOSTI

1. V čem tkví hodnota soli? Jakou to má souvislost s křesťanstvím? Luk 14,34.35

Sůl, která ztratí svoji chuť, je jako strom, který nenese ovoce. Zbytečně zabírá potřebné místo. Vzbuzuje falešné naděje a způsobuje jak ztrátu, tak zklamání. Jak zabráníme tomu, abychom se stali solí bez chuti? Lidé, které Pán Bůh oddělil, aby se stali jeho zvláštními představiteli, měli od počátku problémy s tím, aby Bůh zůstal středem jejich víry. A pokud Bůh není středem našeho života, dostáváme se do jeho středu my sami. A to je jistá cesta k nevěrnosti. Bez opravdového následování Krista v našem životě se stáváme solí bez chuti.

2. Které vlastnosti laodikejské církve se podobají neslané soli? Zj 3,15-17

V roce 1889 Ellen Whiteová napsala: „Poselství laodikejské církvi můžeme aplikovat také na nás. Jak přesně se popisuje stav těch, kteří si myslí, že mají všechnu pravdu, kteří jsou hrdí na své znalosti Božího slova a přitom ve svém životě postrádají posvěcující moc!“ (EGW, 7BC 961)

Později Ellen Whiteová napsala: „Ti, kdo žijí pro sebe, patří k laodikejské církvi, která je vlažná, není ani studená ani horká. Žár první lásky uhasil sobecký egoismus... Může zde být zdání nádherné horlivosti a obřadů, ale to jsou pouze projevy jejich pyšného a soběstředného náboženství. Pán Ježíš o nich říká, že jsou nechutní.“ (7BC 962)

3. Proč je sůl, která pozbyla slanost, horší než žádná sůl? Mat 23,1-3

„Jsou-li však křesťané lidem Božím jen podle jména, jsou pak jako sůl, která ztratila svou příchut'. Takoví nemají vliv na šíření dobra na světě. Zkresleným podáním Boha způsobují větší zlo než nevěřící.“ (DA 209) Křesťané, kteří jsou špatnými reprezentanty Boha, mohou způsobit velkou škodu pravdám, o kterých mluví.

SLANOST SOLI PŘEDSTAVUJE LÁSKU – 1. ČÁST

1. V čem je křesťanství podobně jako sůl jedinečné a nenahraditelné? Mat 5,44-47

Ellen Whiteová ztotožňuje příchut' soli s Kristovou láskou pronikající do našeho života (MB 33), ale pak ještě tuto myšlenku rozšiřuje: „Když láska naplňuje srdce, působí i na druhé. Není to odpověď na prokázanou laskavost, láska je zásadou jednání.“ (MB 34) Tato láska je „agape“, která je schopná milovat každého. Je to životní princip; je inteligentní, aktivní a vynalézavá.

2. Můžeme Boží lásku najít v sobě? Co vlastně od nás Bůh očekává? 1 Jan 4,10-13

Bůh je láska. Ne, že by jen měl nebo projevovat lásku, on je láska. Ještě když jsme byli jeho nepřáteli, zjevil nám v Kristu svoji nepodmíněnou lásku. My si takovou nezměrnou lásku nezasloužíme, můžeme ji pouze vděčně přijímat. Není to jen momentální láska, není to pomíjivý pocit, ale je to trvalá zásada. Jak úžasnou jistotu nám to dává! Jedině prožívání takové lásky nám může pomoci milovat každého člověka. Pokud si uvědomíme, že Bůh nás miluje takové, jací jsme, vede nás to k nepodmíněné lásce k druhým lidem. „Když láska naplňuje srdce, působí i na druhé. Není to odpověď na prokázanou laskavost, láska je zásadou jednání.“ (MB 34)

3. Jaké vlastnosti činí křesťanskou lásku tak účinnou v tomto porušeném světě? 1 Kor 13,4-8

„Láska je moc. Je v ní obsažena intelektuální a morální síla, kterou od ní nelze oddělit. Moc bohatství má sklon ke korupci a zkáze; moc síly může ublížit; avšak výjimečnost a hodnota čisté lásky spočívá v tom, že působí dobro a nic než dobro...“ (2T 135) Není divu, že Ellen Whiteová nám doporučuje, abychom denně čtli 1 Kor 13.

4. Zdá se ti těžké milovat někoho, kdo je ti nesympatický? Zažil jsi už někdy, že ti někdo prokázal lásku i přes některé tvé špatné povahové vlastnosti?

SLANOST SOLI PŘEDSTAVUJE LÁSKU – 2. ČÁST

1. Jaký je rozdíl mezi znalostmi o Bohu a poznáním Boha? 1 Jan 4,8

V minulém oddílu tohoto úkolu jsme uvažovali o tom, jak nám Pán Ježíš pomáhá, abychom milovali druhé lidi. Náš Pán nám také připomněl vertikální definici lásky, tedy lásky mezi člověkem a Bohem. Pokud neprožíváme Boží lásku v našem životě, včetně naší odpovědi na jeho lásku, nebudeme schopni ani opravdově milovat naše bližní.

2. Jakým způsobem se dnes satan snaží, podobně jako v případě Evy v ráji, učinit Boží církev podobnou soli bez chuti? 1 Moj 3,4.5

Pokud bychom naslouchali satanovým prohnáním a nenápadným svodům, postupně by nás to dovedlo k pochybnostem o Božích zaslíbeních. Satan využívá své nebeské moudrosti k tomu, aby představil Boha v tom nejhorším světle a vrazil klin mezi něj a jeho děti. Satan měl od počátku promyšlený plán jak způsobit, aby lidé zapomněli na Boha, a tak je získat na svoji stranu. Proto se snažil představovat Boží charakter v nesprávném světle, aby lidé získali na Boha falešný pohled. V jejich myslích jim představil Stvořitele se svými vlastnostmi knížete zla – jako toho, který je 'svévolný, krutý a neúprosný', jehož bychom se měli bát, vyhýbat se mu a dokonce jej nenávidět... Kristus přišel, aby představil světu Boha jako laskavého, milosrdného, starostlivého a soucitného Boha.

3. Co společného má Filipova žádost se situací prvních lidí? Jan 14,8.9; 1 Moj 3,4.5

Pán Ježíš neustále povzbuzoval své učedníky, aby o Bohu uvažovali na základě toho, jaký příklad dával svým každodenním životem. Evangelium říká, že Bůh je tak milující, soucitný a úžasný, jako byl Pán Ježíš. Pravý křesťan chápe vše, co se týká Boha a nebes, na základě toho, co poznal z Ježíšova života.

„Kdyby na tento svět přišel sám Bůh Otec, žil mezi námi, ponížil se, zahalil svoji slávu, na kterou člověk nemůže hledět, nic by se nezměnilo na záznamu o Kristově životě, který máme... V každém Ježíšově činu, v každém jeho naučení máme vidět, slyšet a rozeznávat Boha. V každém Kristově pohledu, slově nebo činu je hlas a jednání Otce.“ (MKH 338)

KŘESŤANSTVÍ JAKO POSLÁNÍ

1. Bez čeho křesťanství podobně jako sůl neplní svou roli? Jan 17,18

Pán Ježíš byl z nebe poslán na tuto hříšnou zemi, aby zde rozdával lásku, spravedlnost, život a spasení. On byl solí země. Když dovolíme, aby Kristus změnil náš život, stáváme se mu podobnými a plníme podobné poslání. Pán Ježíš říká: „Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa.“ (Jan 17,18) Pán Ježíš dává slanosť našim životům a našim posláním je s láskou sloužit druhým a zvěstovat jim naději. Stáváme se jeho věrnými reprezentanty v tomto zmírajícím světě.

2. Jaký duchovní význam mělo, že Bůh smlouvu s Áronem a jeho potomstvem potvrdil solí? 4 Moj 18,19

Tato „smlouva soli“ představovala Boží smlouvu lásky a věrnosti vůči jeho lidu. V té době „lidé také spojovali sůl s přátelstvím, úctou a věrností. Dodnes některé skupiny beduinů brázdící poušť na Středním východě potvrzují smlouvu o přátelství soli... Říkají: 'Jedl sůl u mého stolu, je sůl mezi námi' – a chtějí tím říci, že spolu pojedli a tím přijali jeden druhého jako důvěrné přátele.“ (Philip G. Samaan)

3. Jak svět pozná, že se křesťan ztotožňuje s Kristovým životem a službou? Jan 17,21.23

„Jestliže Bůh nazývá své děti solí, chce je tím naučit, že jim dal svou milost proto, aby se staly nástroji pro záchranu jiných... Křesťané, kteří jsou očištěni pravdou, vlastní konzervační schopnosti, kterými odvracejí svět od úplné mravní zkázy.“ (MB 33)

Jakou odezvu však věrní křesťané mohou očekávat od lidí v tomto světě, jestliže se projevují jako sůl země? V Jan 15,20 Pán Ježíš říká, že jeho poslání je i našim posláním a že tak, jak se lidé chovali k němu, budou se chovat i k nám. Je pravda, že svět miluje hřích a nenávidí spravedlnost. A je také pravda, že nemáme utíkat před pronásledováním. Počítáme však s tím, že „ostatkům“ budou dělat problémy i věřící lidé? Nezapomeňme, že Pán Ježíš zemřel v rukou svých „spoluvěřících“.

4. Podle čeho nás lidé hodnotí? Oceňují naše postavení a úspěchy, nebo to, že se podobáme Pánu Ježíši? O co usiluješ ty?

Doporučené studium

Kristova podobenství, „Vyučování v podobenstvích“ (str. 7-12); Touha věků, str. 10.11.

Kázání na hoře bylo určeno především pro učedníky a mělo jim pomoci přeorientovat se směrem, který byl velice vzdálený jejich dosavadní životní orientaci. Pán Ježíš jemným, ale jasným způsobem stručně shrnul, jaké hodnoty pronikají nebesy. Místo toho, aby přímo zaútočil na představy učedníků, taktně učedníkům nabídl alternativu – pravdu o Bohu, o nebesích a o odpovědnosti Božích dětí.

Pán Ježíš našel cestu do srdcí mnoha svých posluchačů tím, že se nesoustředil na jejich chyby, ale zdůrazňoval pravdu. „Pán Ježíš nemluvil s váhovou nejistotou, neopakoval se a nepoužíval všední výrazy. Z jeho rtů přicházela pravda oděná do nového a zajímavého šatu, který zdůrazňoval svěžest nového zjevení. Jeho hlas nikdy nezněl v nepřirozené tónině a svá slova pronášel s upřímností a jistotou, která odpovídala jejich důležitosti.“ (EGW, RH, 7.1.1890)

Diskusní otázky

1. Co můžeme jako církev udělat pro to, abychom překonali laodikejský stav? Která klíčová vlastnost chybí laodikejské církvi?
2. Co naznačuje náš nedostatek lásky („soli země“) o našem vztahu k Bohu?
3. Nakolik je náš zbožný život důkazem, že Bůh je přítomen v našem životě a službě?

Shrnutí

Křesťan, „sůl země“, má šířit spásné pravdy evangelia a sloužit druhým lidem. Pokud naše křesťanská zkušenost není ochucena těmito činnostmi, pak naše sůl ztratila slanost.

VY JSTE SVĚTLO SVĚTA

Texty ke studiu

Jan 3,19; 2 Kor 4,6; Ef 5,8; Mat 5,14-16; Jan 17,4; Luk 11,13

Základní verš

„V něm byl život a život byl světlo lidí.“ Jan 1,4

Hlavní myšlenka

Bůh povolal církev adventistů, aby šířila Kristovo slavné světlo jeho lásky, pravdy a života. Založil ji proto, aby světu zvěstovala pravdy o Božím charakteru, o velkém sporu mezi dobrem a zlem, a svěřil jí zvláštní poselství pro dobu konce.

Na chvíli si představ, že jsi navštívil nějaké neadventistické shromáždění. Někdo tam za tebou přijde a zeptá se tě: „Co vy adventisté sedmého dne chcete říct tím, že se nazýváte hnutím povolaným Bohem a máte světlo – porozumění biblického poselství pro poslední dny? Chcete tím snad naznačit, že jste lepší než ostatní křesťané?“ Přemýšlej, jakou odpověď bys tomu člověku dal, abys ho neodvedl od Krista.

Co se týká odpovědnosti za to, abychom jako křesťané byli světlem světa, máme tři možnosti. Zaprvé, můžeme se stát nábožensky uzavření, domýšliví a sobečtí. Můžeme se oddělovat od ostatního světa s odůvodněním, že si chceme uchovat svoji čistotu.

Zadruhé, někteří křesťané mohou dojít k závěru, že cena uřednictví je příliš vysoká. Sejdou na cestu tohoto světa a dovolí, aby svět ovlivnil je, místo toho, aby oni působili svým vlivem na svět.

Třetí možností je vzít vážně Kristovo pověření být světlem světa. Napodobování Krista a jeho služby pomáhá udržovat rovnováhu mezi pokornou službou a důvěrou v Boží milost.

PROBLÉM TEMNOTY

1. Proč lidé nepřijímají světlo Kristova života? Proč lidé milují tmu? Jan 3,19

Má-li Boží lid účinně svítit v tomto světě, musí chápat, v čem spočívá temnota světa. Chceme-li stanovit evangelizační priority, potřebujeme znát, co Bible označuje za hlavní problém světa. Náš svět se utápí v duchovní temnotě a beznadějně hledá nějaký směr. Stali jsme se Kristovým světlem? Vidi ti, kdo jsou v duchovní temnotě, Kristovo světlo v našich životech?

2. Co je podle apoštola Pavla příčinou temnoty? Řím 1,19-25

„Na zemi se snesla tma, protože Bůh byl nesprávně pochopen. Aby temnými mraky mohlo proniknout světlo a aby svět se mohl opět vrátit k Bohu, bylo nutno zlomit klamnou moc satanovu... Znat Boha znamená milovat ho. Povaha Boží se musí projevit jako protiklad povahy satanovy. A to mohla učinit jen jediná bytost v celém vesmíru. Jen ten, kdo poznal výšku a hloubku lásky Boží, ji mohl zjevit.“ (TV 10.11)

3. Co je dalším důsledkem odmítání poznání Boha? Řím 1,26-31

Žel, poměrně málo lidí v každé generaci přijalo Ježíšovo zjevení Božího charakteru. Málo je těch, kteří přijímají Ježíšův život jako důkaz toho, že Boží zákon – hodnotový systém, na kterém stojí vesmír – nabízí tu nejlepší cestu pro život. „Jakmile hříšné touhy a záměry vytlačily Boha z jejich myslí, stali se mnohem náchylnějšími ke zlému. Srdce naplněné láskou k hříchu odělo Boha svými vlastnostmi a to posílilo moc hříchu. Lidé ve své samolibosti začali soudit Boha podle sebe; dívají se na něj jako na bytost, jejímž cílem je vlastní sláva a potěšení; bytost, která si s lidmi dělá, co chce, podle toho, jestli jí pomáhají nebo brání v jejich sobeckých zájmech.“ (Ed 75)

4. Zaměřujeme se v našich evangelizačních snahách na to, abychom lidem správně představili Boží charakter? Pokud ne, co bychom pro to mohli udělat?

ODRÁŽET BOŽÍ SVĚTLO

1. Jak jediné můžeme být světlem? 2 Kor 3,18; 4,6.7

Je jasné, že křesťané jsou světlem světa jediné tím, že slouží; nikoli tím, že by měli něco, čím by strhávali pozornost na sebe nebo na svoji církev. Jsou spíš zrcadlem než zdrojem světla a měli by se snažit upoutávat pozornost světa ne na sebe, ale na nebe. „Hříšnému člověku neprospělo a nikdy neprospěje jiné světlo než světlo vycházející z Krista. Ježíš Kristus, Spasitel, je jediným světlem, které může ozářit temnotu světa ležícího v hříchu.“ (MB 35)

2. Co měl Pán Ježíš na mysli tím, že hovořil o svých učednících jako o světle světa? Mat 5,14

Tak jako zrcadlo může odrážet světlo jediné tehdy, když je k němu nasměřováno, tak učedníci Kristovi mohou odrážet světlo jeho života jediné tehdy, když budou na Krista hledět. Měsíc také září jasně jen díky tomu, že odráží sluneční paprsky.

Při naslouchání Ježíšovým slovům mizely v jeho posluchačích každým okamžikem stíny nejasností a pochybností. Kristovo poselství bylo všem srozumitelné; zbožní lidé se mohli zbavit nesprávných představ o Bohu, které zotročovaly svět.

3. Kdo je jediným zdrojem světla? 1 Jan 1,5

Apoštol Jan v 1 Jan 1,5 hovoří o Bohu, který „je světlo a není v něm nejmenší tmy“. U Matouše 5,14 se však hovoří také o učednících jako o světle. Tuto záležitost můžeme objasnit studiem epištoly Efezským: „I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem.“ (Ef 5,8) Povšimněme si, že bez Pána jsme tmou, ale on nás může učinit způsobilými jeho světlo odrážet. „Kristův život a jeho láska projevená v povaze z nich učinila světlo světa... Jako Kristus zjevil Otce, tak my máme zjevat Krista... Kristova církev, každý Mistrův učedník je nebem ustanovený nástroj, který má lidem ukazovat Boha.“ (MB 35.36)

4. Co musíš udělat pro to, abys účinně odrážel světlo Kristova života?

TVÉ DOBRÉ SKUTKY

Lidé se už od pádu prvních prarodičů potřebovali ujišťovat o důvěryhodnosti Božích požadavků. A protože Bůh dal lidem možnost svobodné volby, nikdy od lidí nic nepožaduje, aniž by jim nejprve nedal důkaz o své lásce a zájmu o ně. Přál si proto mít lid, na kterém by bylo vidět, že pravda a láska mění život lidí již zde na zemi. V dnešní době slovo „skutky“ získalo negativní nádech, protože se často spojuje s pýchou a snahou zasloužit si spasení tím, že si Boha zavážeme. Skutky jsou dobré, pokud je konáme z vděčnosti za získané spasení v Ježíši Kristu a na základě jednoty s ním. Takové skutky ukazují na užitek, jaký máme z prožívání Božích ideálů.

1. Neriskoval Pán Ježíš příliš, když chtěl, aby svět hleděl na dobré skutky jeho učedníků? Mat 5,16; 23,5.6

Kristus od svých učedníků nevyžadoval, aby se ze všech sil snažili svítit. On je jednoduše vyzývá, aby nechali své světlo svítit. Protože pokud máme Kristovo světlo v srdci, nemůžeme ho skrýt, svítí skrze naše dobré skutky. Nejde o to, abychom se vychloukali svými dobrými skutky a oslavovali se, ale o to, aby Kristus jasně zářil v našem životě tak, že druzí lidé si toho všimnou. Lidé sami uvidí dobré skutky. A když je vidí, oslavují Boha. Říkají: „Podívejte se, jak se Bůh projevuje v jejich životě! Ať je Boží jméno pochváleno!“

„Mějme na paměti, že život podobný životu Kristovu je nejsilnějším argumentem ve prospěch křesťanství... Lidé nebudou věřit tomu, co kážou kazatelé, ale jak žije církev. Příliš často je vliv kázání hlásaného z kazatelny v protikladu s kázáním hlásaným životem těch, kdo se považují za obhájce pravdy.“ (9T 21)

2. Jak se skutky mohou stát „dobrými“? Co je správnou motivací pro konání dobrých skutků? Mat 6,1-4

„Každý paprsek světla, který vrhneme na druhé, vrací se k nám a obráží se v nás. Každé laskavé a soucitné slovo, jímž potěšíme zarmouceného, každý skutek, jímž ulehčíme utlačovanému, každý dar, jímž obšťastníme potřebného, vychází-li ze správných pohnutek, přinese dárci požehnání.“ (PP 154)

OSLAVOVAT NEBESKÉHO OTCE

1. Čím Pán Ježíš oslavil svého Otce? Jan 17,4

Pán Ježíš oslavil Boha tím, že jej zjevil. Lidé si často Boha představují jako despotickeho samolibého mocipána, který vyžaduje, aby ho lidé oslavovali a klaněli se mu. Ježíšův život nám však ukázal úplně jiný obraz – obraz Boha, který od svých stvořených bytostí nechce nic víc, než aby ho poznávaly a přijímaly jeho lásku.

2. V čem pisatelé Bible spatřují Boží slávu? 2 Moj 33,18.19; 34,6

„Slovo Boží zjevuje Boží charakter. Pán Bůh oznamuje sám své milosrdenství. Když se Mojžíš modlil: 'Dovol mi vidět tvou slávu', Bůh odpověděl: 'Všechna má dobrota přejde před tebou' (2 Moj 33,18.19) – to je Boží sláva.“ (CK 8) Pokud je Boží sláva shodná s Božím charakterem, pak při oslavování Boha vyvyšujeme jeho charakter tím, že věrně uplatňujeme jeho zásady v našem životě. Oslavovat Boha znamená uctívat jej jako našeho Přítele a Spasitele, vděčně a spontánně ho chválit za projevy jeho dobroty a milosti.

„Satan svedl lidi k tomu, že se divají na Boha jako na bytost, jejíž hlavní vlastností je strohá spravedlnost – jako na přísného soudce, tvrdého a nesmlouvavého věřitele... Proto přišel Ježíš a žil mezi lidmi, aby rozptýlil tento temný stín tím, že odhalí světu nekonečnou lásku Boží.“ (CK 8)

3. Někdy se klade důraz na obdivování Boha bez snahy zjevovat druhým lidem jeho charakter. Je to správný obdiv, když nevede k činům? Jak v tom můžeme vytvořit rovnováhu?

Pravý obdiv Boha zahrnuje snahu podělit se o své poznání Boha s druhými lidmi. Jsme tak nadšeni tím, jaký je a co pro nás vykonal, že přirozeně cítíme potřebu někomu o tom vyprávět.

Lhostejný obdiv není žádný obdiv. Ellen Whiteová nám připomíná, že „nemáme pouze přemýšlet o Kristově slávě, ale máme o jeho přednostech také mluvit. Izaiáš nejen viděl Kristovu slávu, ale také o Kristu hovořil... Kdo může mlčet, jestliže vírou spatřil obdivuhodný plán vykoupení, slávu jednorozeného Syna Božího?“ (MB 38)

AŤ VAŠE SVĚTLO SVÍTÍ

1. Které pravdy chtěl Pán Ježíš zdůraznit obrazem města na hoře a lampy na svícnu? Mat 5,14,15

Nemůžeme dávat to, co nemáme. Pokud nemáme světlo Boží lásky a pravdy, nemůžeme lidem nabídnout nic jiného než naši vlastní temnotu. Musíme se dívat na světlo v Ježíšově tváři, abychom je mohli odrážet zase na druhé lidi. A čím víc toto světlo s důvěrou šíříme, tím jasněji září. Na Kristovo světlo hledíme tehdy, když se sytíme jeho slovem. Život není statický, ale den za dnem se stále více stáváme podobni tomu, na koho myslíme a koho obdivujeme.

2. Co je pro nás každodenním zdrojem světla? Žalm 119,105; 2 Petr 1,19

„Pro rozum platí zákon, že se postupně přizpůsobuje těm předmětům, k nimž je cvičen se upírat. Zabývá-li se jen všedními věcmi, zakrňuje a oslabuje se. Jestliže se od něho nevyžaduje, aby se zabýval obtížnými problémy, ztratí po čase téměř zcela svou schopnost růstu. Co do výchovné hodnoty se Bibli nic nevyrovná.“ (PP 449)

Jako Kristovi následovníci musíme mít pevnou důvěru v Bibli. Když Duch svatý způsobí, aby Boží slovo bylo součástí našeho života, bude nás přečišťovat a zušlechťovat a způsobí, že naše světlo bude zářit jasněji.

Bůh si velice přeje, aby nás Duch svatý zapaloval pro svědectví a pomáhal nám pevně zakotvit v Kristu.

3. Co nám brání v tom, abychom tento velký dar přijali? Luk 11,13

„O zaslíbení Ducha svatého se v našich rozhovorech zmiňujeme jen příležitostně, jakoby náhodou, a to je vše... Toto téma jsme nechali stranou, jako bychom se jím chtěli zabývat až někdy v budoucnosti... Pokud se však tohoto zaslíbeného požehnání s vírou chopíme, přinese nám s sebou všechna další požehnání.“ (TM 174.175)

4. Jak uspokojuješ svoji potřebu každodenního duchovního sycení Božím slovem a plnějším působení Ducha svatého?

Doporučené studium

Touha věků, str. 20-22, 326-327, 581-583; Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 34-38; „Pravá pohnutka k službě“, str. 62-65; Skutky apoštolů, str. 377.

V některých náboženstvích se setkáváme s ucliváním předmětů, míst, zvířat, ročních období nebo hrdinů minulosti, zatímco na rozvoj charakteru věřících se příliš nedbá. Pro nás by však růst v poznání Krista a touha stávat se mu stále podobnějšími měla být první a nejpřednější duchovní prioritou. „Oslavovat Krista, stávat se mu podobným, pracovat pro něj je nejvyšším životním cílem a největší radostí.“ (Ed 297)

„Podobnými Pánu Ježíši se nestaneme tím, že se budeme od něj odvracet, ale tím, že budeme jeho život napodobovat, že s ním budeme rozmlouvat, přemýšlet o jeho dokonalých vlastnostech, snažit se zjemňovat vkus a zlepšovat charakter, usilovat o víru a lásku a upřímně a vytrvale se snažit dosáhnout dokonalého Vzoru. Díky znalosti Kristových slov, jeho zvyků a naučení získáváme vlastnosti charakteru, který pečlivě studujeme, a stáváme se nadšeni duchem, který tolik obdivujeme.“ (EGW, 6BC 1098.1099)

Diskusní otázky

1. Jakými konkrétními způsoby mohou adventisté sloužit jako světlo světa?
2. Máme někdy obavy nechat naše světlo svítit ve společnosti? Co můžeme udělat pro to, aby naše světlo svítilo jasněji?
3. Mohl bys vyprávět nějakou zkušenost, jak jsi ty nebo někdo jiný nechal své světlo?

Shrnutí

Křesťané osvěcují svět tím, že odrážejí světlo Pána Ježíše – jeho charakter, jeho slova, jeho činy. Navíc adventisté sedmého dne byli povoláni k tomu, aby v temném světě rozšiřovali světlo Božího poselství pro poslední dobu.

DVĚ BRÁNY, DVĚ CESTY

Texty ke studiu

Př 14,12; 25,28; Jan 17,3; Luk 13,24; Gal 2,20; Mat 11,28; Žid 12,2.3

Základní verš

„Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí.“ Mat 7,13

Hlavní myšlenka

Bůh si přeje, aby jeho děti prospívaly duchovně, duševně i tělesně. Denně stojíme na křižovatkách různých – malých či velkých – rozhodnutí, která rozhodují o našem věčném osudu. Naše svoboda se projevuje ve volbě cesty.

„Les křižovaly dvě cesty. Vybral jsem si tu méně vyšlapanou – a to byl ten jediný rozdíl.“ Toto napsal Robert Frost ve své básni „Cesta, kterou jsem nešel“.

Obraz dvou cest nebo dvou bran, z nichž jedna je úzká a druhá široká, je dobře známý jak v náboženské, tak ve světské literatuře. Podobenství o dvou cestách se většinou používá k vyjádření rozdílnosti mezi naší lidskou vůlí a vůlí Boží.

V této době se mnoho křesťanů spokojí pouze s tím, že mají nějaké neurčité představy o Božím slibu odpuštění a spasení, a tím jejich hledání zpravidla končí. Bible hovoří o tom, že je životně důležité nejen se rozhodnout pro správnou cestu, ale také se po ní snažit jít. Poselství Bible nehovoří pouze o tom, po čem má člověk toužit, ale také o možnosti skutečného rozvoje charakteru nyní, v tomto životě. Věříme, že Bůh každý den nabízí jak odpuštění, tak sílu, kterou potřebujeme k uskutečňování potřebných změn v našem životě.

ZDÁNÍ NĚKDY KLAME

1. Co je stálým problémem v našem rozhodování? Př 14,12

Vkus a výběr může ovlivnit naši schopnost žít správným křesťanským životem. Čím více jsme ovlivněni svou sobeckostí, tím těžší je dojít ke správnému rozhodnutí, ať je to v jakékoli situaci. To se stalo farizeům. Satan nenápadně měnil jejich názory na hodnoty, až dospěli do bodu, kdy jednali satansky a přitom se domnívali, že konají Boží vůli.

2. Žalm 1 hovoří o dvou cestách; v čem je mezi nimi zásadní rozdíl? Co naznačuje, že jedna cesta je příjemná, zatímco druhá je bolestná? Žalm 1,1-6

Pán Bůh respektuje svobodu každého člověka, ale každý si musí nést důsledky svých rozhodnutí. „Na cestě, která vede k smrti, se lidé setkávají s bolestmi, utrpením, starostmi a zklamáními. Bůh je tím varuje, aby po ní nešli dál. Ve své lásce tak brání lhostejným a svéhlavým lidem, aby nepokračovali na cestě k sebezničení.“ (MB 101)

Naopak na úzké cestě člověk může získat bohatou odměnu. „Bůh od nás nepožaduje, abychom se vzdali něčeho, co slouží k našemu dobru... Je mylné se domnívat, že se Bůh raduje z utrpení svých dětí. Celé nebe má zájem o štěstí člověka. Náš nebeský Otec nebrání žádné ze svých stvořených bytostí, aby se radovala. Božská přikázání nás vyzývají, abychom se varovali jen takových věcí, které přinášejí utrpení a zklamání a které nám zavírají dveře ke štěstí a do nebe.“ (CK 33)

3. Co má být pohnutkou k hledání správné cesty? Kol 3,1.2

Ďábel se snaží mnoha maličkostmi odvést naši mysl k věcem tohoto světa. Dělá všechno pro to, aby nás odvedl od nebeských skutečností. Jeho svůdná lákadla slibují štěstí, ale už se nezmiňuje o hrozné ceně, kterou od nás bude vyžadovat. To, co nazývá radostí, nám nejen způsobí hořkost v tomto životě, ale nakonec za to zaplatíme životem věčným.

Na druhé straně Kristus nám nabízí pravou radost a bohatý život, který nám dá nejen štěstí v tomto životě, ale povede nás k věčnému životu s ním.

4. Vzpomeneš si na něco ze svého života, co ti zpočátku připadalo dobré, ale později se to ukázalo jako opak? Jak ti Pán může pomoci vyrovnat se s takovými situacemi?

VŠE DOBŘE ROZVAŽ

1. Proč o sobě Pán Ježíš hovoří jako o cestě? Jan 14,4-6; 17,3

Lidé, kteří přijdou do nebe, nemají na každou náboženskou otázku stejný názor. Každý jednotlivec má určité duchovní potřeby; každý může klást důraz na jiný aspekt daného učení. Přesto však všechny tyto důrazy musí odpovídat správnému výkladu Bible a především vést k pravému poznání Boha a osobnímu vztahu k němu.

2. Jaká je souvislost mezi správným výkladem Písma a poznáním Ježíše? Luk 24,25-27.44-48

„Po cestě smrti se může ubírat celé lidstvo i se svou nevírou, sobectvím, pýchou, nepoctivostí a mravním úpadkem. Je na ní dostatek prostoru pro každý názor a nauku, každý může dělat, co se mu zlíbí a co mu přikazuje sebeláska. Kdo chce jít pohodlnou cestou, nemusí ji hledat, protože brána je široká...“ (MB 100.101)

V široké bráně nejen nesejde na tom, co si myslíme, ale nezáleží vůbec na tom, jestli myslíme. Zpravidla dovolíme, aby druzí mysleli za nás a strhávali nás svým směrem. Významnou roli hraje náš sklon ke stádovitosti. Máme dojem, že děláme, co se nám líbí, ve skutečnosti však jdeme za nějakým člověkem či s davem. „Satan stále usiluje o to, aby upoutal pozornost na člověka místo na Boha. Svádí lidi, aby vzhlíželi k biskupům, k duchovním, k profesorům bohosloví jako k svým vůdcům, místo aby zpytovali Písmo svaté, aby se z něho sami seznámili se svými povinnostmi.“ (VLB 424)

3. Proč je důležité, abychom poznali pravdu? Jan 8,32 Co je pravda? Jan 1,17; 14,6

„Jedním z nejúspěšnějších satanových klamů je tvrzení, že je úplně lhostejné, v co člověk věří. Satan ví, že pravda přijatá v lásce posvěcuje duši toho, kdo ji přijímá; proto se stále snaží podstrkávat falešné učení, bajky, ba dokonce jiné evangelium.“ (VLB 371)

4. Věříš v to, co jsi zdědil, nebo je tvá víra založena na osobním studiu Bible? Jak se projevuje tvé hledání pravdy?

DŮLEŽITOST SEBEOVLÁDÁNÍ

1. Jakou roli hraje v hledání úzké cesty sebeovládání? Př 25,28

Člověk, který se nedokáže ovládat, má dvojitý duchovní problém. Takový člověk je jako město bez hradeb, které je ze všech stran vystaveno vnějším nebezpečím a útokům. Po vnitřní stránce je jako ochromené město, které nemá vnitřní sílu odolávat útokům.

Takové skutečnosti, jako jsou drogy, alkohol, hypnóza nebo spiritizmus křesťané odsuzují proto, že tyto věci ochromují schopnost svobodného rozhodování. Člověk nachází plné životní uspokojení v určité dávce sebeovládání. Křesťané se mohou úspěšně ovládat tehdy, když podřídí svoji vůli Bohu.

2. Jaký význam má v křesťanském životě vůle? Co dělat, máme-li vůli slabou? Fil 2,12.13

„Život křesťana je zápas a cesta vpřed. Vítězství, kterého máme dosáhnout, nedobude lidská síla. Bitevním polem je oblast srdce. Musíme zápasit o to, abychom se odevzdali vůli Boží, aby se srdce podřídilo vládě lásky. Je to ta největší bitva, v jaké kdy člověk bojoval. Naše přirozená povaha nemůže zdědit Boží království. Musíme se vzdát zděděných sklonů a špatných návyků.“ (MB 102)

3. Jak rychle získáme silnou vůli? Proč v této souvislosti apoštol hovoří o ovci? Gal 5,22.23

„Sebeovládání nemusí nutně znamenat odpírání si něčeho nebo potlačování vlastních potřeb. Nesmíme k tomu přistupovat z negativního pohledu, ale z pozitivního. Sebeovládání spíše znamená, že Bohu předáváme řízení našeho života, protože mu patříme díky jeho stvoření a vykoupení. To nás pak uschopňuje, abychom správně usměrňovali svůj život.“ (Philip G. Samaan)

4. Kolik času věnuješ modlitbě a studiu Bible, abys pochopil Boží vůli? Co děláš pro to, aby ti každý den pomáhal žít podle jeho vůle?

ÚZKÉ DVEŘE

1. Proč někteří nebudou schopni vejít do Božího království? Luk 13,24

Žijeme v době, kdy se mnozí lidé nesnaží žít životem ochotné poslušnosti Boha. Přesto Lukáš říká: „Snažte se vejít úzkými dveřmi, neboť mnozí, pravím vám, se budou snažit vejít, ale nebudou schopni.“ (Luk 13,24) Je to varující, kolik lidí se snaží uspět v zaměstnání, vyhrát cenu, vydělat mnoho peněz; ale kolik z nich usiluje o věčnou spásu? Křesťané prožívají porážky v duchovní oblasti, protože ve srovnání s tím, kolik investují do různých světských zájmů, Bohu nedávají téměř žádný prostor. Jakého úspěchu v duchovní oblasti by dosáhli, kdyby Božím věcem věnovali tolik zájmu a snahy jako těm světským záležitostem! „Běžím k cíli,“ píše apoštol Pavel, „abych získal nebeskou cenu, již je Boží povolání v Kristu Ježíši.“ (Fil 3,14)

V komentáři k tomuto textu Ellen Whiteová poznamenává: „Řekla jsem jim, že na základě toho, co mi bylo ukázáno, jen malý počet z těch, kteří nyní prohlašují, že věří pravdě, budou nakonec spaseni; ne proto, že by nemohli být spaseni, ale protože nežijí tak, jak si Pán přeje. Cesta, kterou jim božský Pán ukazuje, je příliš úzká a brána příliš těsná na to, aby se svým světským životem, sobectvím a hříchem do ní mohli vejít.“ (2T 445.446)

2. Na co v našem úsilí nesmíme zapomenout? Co znamená „žít ve víře“?

Fil 4,13; Gal 2,20

Ano, musíme se snažit a vyvíjet úsilí, ale pouze v Boží síle. Musíme bojovat boj víry, ve kterém je velice důležité, abychom udržovali jednotu s Kristem. Toho dosáhneme jedině modlitbami a denním podřizováním se Bohu.

3. Jak můžeme uplatňovat vlastní úsilí a přitom zůstat plně závislí na Bohu?

Mich 7,7-9

„Pokud poslušnost vychází ze srdce a pokud snahy jsou vynaloženy s nejlepším úmyslem, Ježíš přijímá tyto snahy a úsilí jako nejlepší lidskou službu a přikrývá naše nedostatky svými božskými zásluhami.“ (1SM 382)

POJĎTE KE MNĚ

1. Koho Pán Ježíš zve k sobě? Proč? Mat 11,28

Tajemství duchovního vítězství spočívá v Kristově osobním pozvání: „Pojďte ke mně.“ Chce, abychom nešli k nikomu jinému než k němu. A když k němu přijdeme s důvěrou, s pokorou, sejme z nás břemeno našich vin a starostí a naplní nás svým pokojem.

Zní to paradoxně, ale je to pravda, že když zapřeme sami sebe, získáme osobní svobodu a tím pokoj a spokojenost. Sebezapření ovšem neznamená, že musíme žít chudým a mělkým životem. Naopak, přijdeme-li ke Kristu, osvobodí nás od naší závislosti, úzkosti a starostí.

„Je mnoho takových, jejichž srdce úpějí pod břemenem starostí, protože se snaží dosáhnout úrovně světa. Rozhodli se sloužit světu, přijali jeho zmatky, přizpůsobili se jeho zvykům. Jejich povaha upadá, život je unavuje. Aby uspokojili svou ctižádost a své světské choutky, zraňují své svědomí a uvalují na sebe nové břímě výčitek.“ (TV 229)

2. K čemu všemu nás vyzývá apoštol Pavel v našem úsilí jít úzkou cestou? Žid 12,2.3

Ježíš Kristus podstoupil potupu kříže, abychom my mohli prožívat radost ze spasení. To všechno vytrpěl pro tebe a pro mne. To je tak úžasná skutečnost, že stojí za to usilovat o to, abychom se na něj jednou mohli dívat tváří v tvář. Pohled upřený na Krista, původce a dokonavatele naší víry, nám pomůže jít vpřed i přes všechny naše slabosti a zkoušky.

„Ať máš jakékoli úzkosti a zkoušky, předlož svůj případ Pánu... Otevře ti cestu, po níž se vymaníš ze zmatků a potíží. Čím slabší a bezmocnější si připadáš, tím silnější budeš v jeho síle...“

V srdci Kristově, kde vládá naprostý soulad s Bohem, byl dokonalý mír. Kristus se nikdy nedal unést projevovaným nadšením, ani se nenechal znechutit kritikou nebo zklamáním.“ (TV 229.230)

3. Jak se můžeš naučit od Pána Ježíše nenechat se unést vnějšími projevy nadšení ani znechutit kritikou? V kterých okamžicích se rozhoduješ jít úzkou cestou?

Doporučené studium

Vítězství lásky Boží, str. 372-374.377; Kristova podobenství, „Napřed stéblo, potom klas“ (str. 32.33).

Jedním z velkých principů křesťanství je, že Bůh nikdy nevyžaduje od svých přátel něco, co by sám nedělal. Ježíšův život dokazuje, že to je pravda. Bůh od bytostí, které stvořil, vyžaduje jen to, co jim může být k dobru. Mnozí lidé však tento princip těžko přijímají. Jen málokdo věří Kristovým slovům: „Kdo vidí mne, vidí Otce.“ Je málo lidí, kteří to, co si myslí o Synu, vztahují také na Otce.

„Svatosti dosáhneme jedině tím, že se vzdáme vlastního já a přijmeme Kristovo smýšlení.“ (MB 103.104)

Pán Ježíš žil podle Božích norem. Ellen Whiteová říká, že když přijmeme „Kristovo smýšlení“, přijmeme tím současně jeho žebříček hodnot.

Povšimněte si tohoto laskavého varování: „Člověk, který se cítí dokonale, myslí si, že je dost dobrý, a je spokojený se svým stavem, netouží stát se účastníkem Kristovy milosti a spravedlnosti.“ (MB 12)

„Mnozí kráčeji po široké cestě, ale nejsou na ní plně spokojeni... Vidí úzkou cestu a úzkou bránu, avšak sobecké požitky, láska ke světu, pýcha a neuspokojená ctižádost staví překážky mezi ně a Spasitele... Touží po dobru, vynakládají určité úsilí, aby je získali, ale nikdy si je opravdově nezvolili; plně se nerozhodli získat je za každou cenu.“ (MB 103)

Diskusní otázky

1. Jak člověk může přijmout Kristovo smýšlení?
2. Co je klíčem k vítězství v křesťanském životě?
3. Jsou dvě cesty – úzká a široká. Jaký je mezi nimi zásadní rozdíl? Je v našich možnostech rozpoznat, kterou cestou jdeme?

Shrnutí

Bůh, díky oběti svého Syna Ježíše Krista, umožnil, abychom získali spasení. Nabízí se nám jako dar a my se můžeme rozhodnout, zda ho přijmeme, nebo zavrhneme. Cesta do nebe je však úzká. Chceme-li po této úzké cestě kráčet bezpečně, musíme být ochotni odložit břemeno hříchu a sobectví a neustále s důvěrou hledět na Ježíše.

Jean Zurcher,

autor úkolů tohoto čtvrtletí je teolog, učitel a administrátor Církve adventistů sedmého dne, nyní v důchodu. Vzdělání získal v Collonges a na univerzitě v Ženevě, kde obdržel doktorát filozofie.

Jako učitel a administrátor působil na třech kontinentech. Ve francouzském Collonges působil jako učitel dějin a později se tam vrátil jako ředitel. Dále pracoval jako učitel a ředitel školy v Tananarive na Madagaskaru a jako tajemník Evro-Africké divize v Bernu.

Jako mezinárodně uznávaná autorita v oblasti výchovy, teologie a filozofie obdržel Dr. Zurcher řadu ocenění a vyznamenání od univerzity v Ženevě, od holandské, francouzské a malgašské vlády, od oddělení výchovy Generální konference a od Andrewsovy univerzity.

POUŽITÉ ZKRATKY

1BC	Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv.1	RH	Review and Herald
------------	--	-----------	-------------------

Díla E. G. Whiteové

Ed	Education	CK	Cesta ke Kristu
MKH	That I May Know Him	CZ	Cesta ke zdraví a životní harmonii
MYP	Messages to Young People	KP	Kristova podobenství
OH	Our High Calling	MB	Myšlenky z hory blahoslavenství
SL	The Sanctified Life	PP	Patriarchové a proroci
1SM	Selected Messages, sv.1	SA	Skutky apoštolů
1T	Testimonies for the Church, sv.1	TV	Touha věků
TM	Testimonies to Ministers and Gospel Workers	VLB	Vítězství lásky Boží
WM	Welfare Ministry		

Sbírky v 2. čtvrtletí 1998

Misijní dary budou použity na krytí nákladů oddělení unie.

Dary 13. soboty jsou určeny pro stavební projekty Moravskoslezského sdružení.

Témata přímluvných modliteb v 2. čtvrtletí 1998

1. Globální misie

2. Boží dílo v Italské unii

Počet obyvatel: 58 130 000

Počet sborů: 88

Počet členů: 5 256

3. Publikační činnost v Evro-Africké divizi

Západy slunce

Den	Hodina
3. 4.	19.36
10. 4.	19.47
17. 4.	19.58
24. 4.	20.09

Den	Hodina
1. 5.	20.20
8. 5.	20.31
15. 5.	20.41
22. 5.	20.51
29. 5.	20.59

Den	Hodina
5. 6.	21.07
12. 6.	21.12
19. 6.	21.16
26. 6.	21.17